

Muammārs Kadafi

ZALĀ GRĀMATA

UDK 32(100)
Ka 051

ISBN 978-9934-8265-0-4

Muammārs Kadafi

ZALĀ GRĀMATA

PIRMĀ DAĻA

*Trešās Vispasaules
Teorijas politiskais aspekts*

DEMOKRĀTIJA

/Tautas vara/

VARAS INSTRUMENTS

“Cilvēku sabiedrības galvenā politiskā problēma ir jautājums par varas instrumentu”.

“Šī problēma bieži vien izraisa pat ģimenes konfliktus”.

“Jautājums par varas instrumentu visā tā nopietnībā pastāv kopš mūsdienu sabiedrības sākumiem”.

Mūsdienu tautas un sabiedrības pastāvīgi saskaras ar varas instrumenta problēmu, pakļauj sevi riskam un cieš no tās smagajām sekām. Līdz šim nav izdevies atrast šīs problēmas pilnīgi demokrātisku atrisinājumu. “Zaļā Grāmata” sniedz varas instrumenta problēmas pilnīgu atrisinājumu.

Visas mūsdienu pasaulē pastāvošās politiskās sistēmas ir radušās varas instrumentu cīņas rezultātā – vienalga, vai tā būtu bruņota vai miermīlīga šķiru, klanu, cilšu, partiju vai atsevišķu personu cīņa. Šajā cīņā vienmēr uzvar varas instruments – persona, partija vai šķira. Zaudētājos arvien paliek tauta, tātad īstenā demokrātija.

Politiskā cīņa, kuras rezultātā ir uzvarējis, piemēram, kandidāts, par kuru balsojuši 51 procents vēlētāju, noved pie demokrātijas togā maskēta diktatoriska varas instrumenta uzvaras, jo pārējie 49 procenti vēlētāju izrādās pakļauti varas instrumentam, par kuru viņi nav balsojuši, bet kurš viņiem ir uzspiests. Tā arī ir diktatūra. Tāda veida politiskā cīņa bieži vien beidzas ar tā varas instrumenta uzvaru, kurš pārstāv mazākumu, kā tas notiek gadījumā, ja balsis tiek dalītas starp vairākiem kandidātiem, turklāt viens no viņiem ir saņēmis vairāk balsu nekā katrs no pārējiem, atsevišķi ņemts. Ja summē pārējo kandidātu saņemto balsu skaitu, izrādās, ka tas veido vairākumu,

kaut gan tiek uzskatīts, ka ir uzvarējis pirmais kandidāts un turklāt vēl likumīgā, demokrātiskā ceļā! Patiesībā tā ir acīm redzama diktatūra viltus demokrātijas maskā. Tāda ir visu mūsdienās pastāvošo politisko režīmu seja. Vai gan nav skaidrs, ka tās visas falsificē patiesu demokrātiju un būtībā ir diktatoriski režīmi?

PARLAMENTI

PARLAMENTI

Parlamenti ir mūsdienu tradicionālās demokrātijas pamats, taču, tautas pārstāvniecība parlamentos ir māns, tas ir demokrātijas problēmas aplams risinājums.

Parlamenta galvenā misija ir runāt tautas vārdā, kas pats par sevi nav demokrātiski, jo ar vārdu “demokrātija” mēs saprotam tautas varu. Pats parlamenta pastāvēšanas fakts nozīmē varu bez tautas. Patiesa demokrātija ir iespējama vienīgi ar pašas tautas, nevis tikai ar tās pārstāvju piedalīšanos.

Parlamenti ir kļuvuši par likumīgām barjerām tautas ceļā uz varu, tie ir atbildījuši tautas masas no līdzdalības politikā un monopolizējuši varu. Tautai ir atstāta tīri ārišķīga, falsificēta demokrātijas izpausme – tiesības stāvēt garās rindās pie urnām vēlēšanu iecirkņos.

*Nekādas
pārstāvniecības
tautas vārdā*

*Parlamentārā
pārstāvniecība
ir māns*

Lai atklātu parlamentu īsteno būtību, atgriezīsimies pie to izcelsmes. Parlamentus ievēlē vai nu visi iedzīvotāji vēlēšanu iecirkņos, vai partijas un partiju koalīcijas. Tos mēdz arī iecelt. Visas šīs metodes nevar uzskatīt par demokrātiskām, jo iedzīvotāju sadalīšana pa vēlēšanu iecirkņiem nozīmē, ka viens deputāts atkarībā no vēlētajū skaita pārstāv tūkstošiem, desmitiem tūkstošu un dažkārt pat simtiem tūkstošu vai miljoniem cilvēku. Tas nozīmē, ka deputāts nekādi nav saistīts ar vēlētajū ciešām organizatoriskām saitēm, kaut gan viņš, tāpat kā pārējie deputāti, skaitās – savas tautas pārstāvis.

Rezultātā masas ir pilnīgi atrautas no deputāta, bet deputāts, saņēmis vēlētajū balsis, pilnīgi atraujas no masām. Viņš monopolizē masu varu un tiesības izlemt to problēmas.

No teiktā mēs redzam, ka tradicionālā, mūsdienu pasaulē valdošā demokrācija nodrošina parlamenta loceklim neaizskaramības statusu un rada ap viņu oreolu, tajā pašā laikā atsakot tādās tiesībās vienkāršajiem ļaudīm. Tas nozīmē, ka

parlamenti ir kļuvuši par tautas varas uzurpēšanas un piesavināšanās līdzekļiem. Tautām ir tiesības tautas revolūcijas ceļā cīnīties par to, lai sagrautu par parlamentiem dēvētos demokrātijas monopolizācijas instrumentus, un pavēstīt: **NEKĀDAS PĀRSTĀVNICĪBAS TAUTAS VĀRDĀ!**

Ja parlamentu ir noformējusi vēlēšanās uzvarējusi partija, tad tas nav tautas, bet attiecīgās partijas parlaments, kas pārstāv konkrētu partiju, nevis tautu. Tāda parlamenta ieceltie varas izpildorgāni pārstāv uzvarējušās partijas, nevis tautas varu.

Tas pats sakāms par parlamentu, kurā katra partija saņem noteiktu vietu skaitu. Šīs vietas ieņēmušie deputāti ir savu partiju, nevis tautas pārstāvji. Varas orgāni, kurus ir izveidojusi partiju koalīcija, pārstāv partiju koalīcijas, nevis tautas varu.

Tādu režīmu apstākļos tautas kļūst par brāļu kara upuriem. Politiskie pretinieki, izmantojot tautu cīņā par varu, lai saņemtu vajadzīgo balsu skaitu, krāpj un ekspluatē tautu. Bet cilvēki padevīgi kā rožu kronī virzās garās rindās, lai iesviestu vēlšanu

urnās savus biļetenus. (Tieši tāpat viņi iemestu atkritumu urnā papīra strēmeles.) Tāda ir mūsdienu pasaulē valdošā demokrātija, vienalga, vai tā darbotos vienpartijas, divpartiju, daudzpartiju sistēmā – vai sistēmā, kurā vispār nepastāv nekādas partijas.

No sacītā top skaidrs, ka **PARLAMENTĀRĀ PĀRSTĀVNICĪBA IR MĀNS**. Kas attiecas uz parlamentiem, kuri tiek formēti deputātu iecelšanas ceļā vai balstās uz deputātu vietu mantošanas tiesībām, tad jāsaka, ka tie vispār nav uzskatāmi par kādu no demokrātijas formām. Bez tam, tā kā parlamentu vēlēšanu sistēma balstās uz aģitāciju balsu skaita iegūšanai, tā ir vārda tiešā nozīmē **DEMAGOĢISKA** sistēma, jo balsis var nopirkt vai tendenciozi sagrozīt to skaitu. Nabagie taču nevar konkurēt ar bagātajiem pirmsvēlēšanu kampaņās, tādēļ vienmēr uzvar bagātie, tikai bagātie!

Pārstāvnieciskās pārvaldes teoriju izvirzīja filozofi, domātāji un literāti tajos laikos, kad karaļi, sultāni un iekarotāji apgājās ar tautām kā ar mēmiem lopiem.

Toreiz tautu lielākais sapnis bija izvirzīt savus pārstāvjus, ar kuru starpniecību tās varētu runāt ar tādiem valdniekiem. Bet pat šī viņu vēlēšanās izrādījās neīstenojama, un tautām nācās noiet garu un smagu cīņas ceļu, līdz tās sasniedza kāroto mērķi.

Taču šodien, republiku laikmetā, kad tuvojas masu laikmets, ar deputātu saujiņu pārstāvētā demokrātija, kas uzstājas plašu tautas masu vārdā, ir absurds. Tā ir novecojusies teorija un sevi izsmēlusi prakse. Varai ir pilnīgi jābūt tautas rokās.

Viscietsirdīgākās diktatūras, kādas jebkad pazinusi pasaule, ir pastāvējušas parlamentāro režīmu apstākļos.

PARTIJA

PARTIJA

Partija ir mūsdienīga diktatūra, tas ir mūsdienu diktatūras varas instruments. Tas ir jaunākais varas instruments. Tā kā partija nav atsevišķa persona, tad formālas demokrātijas šķietamība tiek radīta, veidojot deputātu sapulces un komitejas. Nozīmīga loma ir arī partijas biedru propagandiskai darbībai. Partija nekādā gadījumā nav demokrātijas instruments, tā kā veido cilvēku grupu kopīgām interesēm, kopīgai kultūrai, kopīgai teritorijai vai kopīgai ideoloģijai. Šie cilvēki organizē partiju, lai īstenotu savas intereses, uzspiestu sabiedrībai savus uzskatus un nodrošinātu sabiedrībā savu uzskatu monopolu. Viņu mērķis ir savas programmas īstenošanas vārdā saņemt varu savās rokās. No patiesas demokrātijas viedokļa nav pieļaujams, ka viena partija valdītu pār visu tautu, jo

*Partiju
sistēmā
nav vietas
demokrātijai!*

tauta ir interešu, raksturu, teritoriju un uzskatu daudzveidība.

Partija ir diktatorisks varas instruments, kas dod iespēju kāda viena viedokļa paudējiem vai personām, kuras apvieno kādas kopīgas intereses, pārvaldīt visu tautu, jo tauta ir interešu, raksturu, teritoriju un uzskatu dažādību kopums. Partija ir diktatorisks varas instruments, kas dod iespēju kāda viena viedokļa paudējiem vai personām, kuras apvieno kādas kopīgas intereses, pārvaldīt visu tautu. Attiecībā pret tautu partija ir mazākums. Partijas nodibināšanas mērķis ir radīt varas instrumentu tautas pārvaldīšanai, citiem vārdiem sakot, ārpus partijas esošo pārvaldīšanai ar partijas palīdzību, jo partija balstās uz despotiski autoritāra tautas pakļaušanas principa.

Pastāv uzskats, ka partijas nākšana pie varas ir tās mērķu īstenošanas ceļš, bet tie parasti tiek deklarēti kā saskanīgi ar visas tautas mērķiem. Šī teorija, kas aicina attaisnot partijas diktatūru, ir jebkuras diktatūras attaisnošanas pamatā. Partiju skaits nemaina lietas būtību: Jo vairāk

partiju, jo asākas cīņas risinās starp tām. Šīs cīņas, kas iznīcina tautas iekarojumus un sagrauj jebkuru uz visas sabiedrības labklājības celšanu vērstu programmu, izmanto konkurējošās partijas, lai attaisnotu savus mēģinājumus saļodzīt valdošās partijas pamatus un ieņemt tās vietu.

Partijas reti kad ķeras pie ieročiem. Parasti tiek laista lietā savstarpēja nosodīšana un nomelnošana. Šādas cīņas neizbēgami skar sabiedrības augstākās un dzīvei svarīgākās intereses. Turklāt daļa šo interešu, ja ne visas, tiek ziedotas ķiviņam starp partijām, jo sitiens pa šīm interesēm dod iespēju opozicionārajām partijām pārlicenošāk argumentēt savas pretenzijas pret valdošo partiju vai partiju koalīciju.

Tā kā pēc sava rakstura jebkura opozicionārā partija arī ir varas instruments, tad tai, lai tā nāktu pie varas, ir jāgāž valdošais varas instruments. Lai pierādītu pēdējā nekompetenci, opozicionārā partija cenšas nolīdzināt līdz ar zemi tā sasniegumus un noliegt tā darbības programmu pat tādā gadījumā, ja tā kalpo tautas interesēm. Līdz ar to

sabiedrības intereses un sabiedrības attīstības programmas tiek ziedotas partiju savstarpējai cīņai par varu. Tādēļ, neraugoties uz sabiedriskām aktivitātēm, kas rodas uz partiju cīņas fona daudzpartiju sistēmā, šī cīņa, no vienas puses, grauj sabiedrības politisko, sociālo un ekonomisko dzīvi, no otras, – noved pie jauna varas instrumenta uzvaras, kas principā neatšķiras no iepriekšējā, – citiem vārdiem sakot, noved pie vienas partijas krišanas un otras uzvaras, kamēr tauta, tātad demokrātija, atkal paliek zaudētājos. Bez tam, partijas ir pērkamas un var tikt uzpirktas kā no iekšienes, tā no ārienes.

Pēc savas būtības partijas rodas kā tautas interešu aizstāves. Tālākās darbības gaitā partijas vadība sāk rūpēties par partijas biedru interesēm, bet pēc tam partijas līderis kļūst par partijas vadības interešu aizstāvi. Acīm redzami, ka spēlīte partijās ir demokrātijas tērpā maskēts farss, kas būvēts uz egoisma, despotisma, triku un politikānisma pamatiem. Tas viss liecina par to, ka partiju sistēma ir atklāta, neslēpta diktatūras forma. Taču, kamēr

pasaule nav nogājusi šo attīstības posmu, taisnīguma labad sauksim to par mūsu laikmeta diktatūru.

Uzvarējušās partijas radītais parlaments ir konkrētās partijas parlaments, bet šī parlamenta izpildvara – tās vara pār tautu. Valdošā partija, kura – kā tiek sludināts – pārstāv visas tautas intereses, patiesībā ir otras tautas daļas niknākais ienaidnieks, vienas vai vairāku opozicionāro partiju un to piekritēju ienaidnieks. Opozīcija nav tautas kontrole, kas pārbauda valdošās partijas darbību, tā tikai gaida izdevīgu brīdi, lai ieņemtu valdošās partijas vietu pie varas pīrāga. Saskaņā ar pastāvošās demokrātijas principiem, likumīgs kontroles orgāns ir parlaments, kura vairākumā ir valdošās partijas biedri. Tātad kontrole atrodas pašas valdošās partijas rokās, bet vara – tās pašas partijas rokās, kas to kontrolē. No sacītā redzams, cik melīgas, viltotas un mazspējīgas ir mūsdienu pasaulē pastāvošās politiskās teorijas, uz kūrām balstās demokrātija tās mūsdienīgajā izpausmē.

“Partija pārstāv tautas daļu, bet tautas suverenitāte ir nedalāma.”

“Partija valda tautas vārdā, bet patiesībā nekāda pārstāvniecība tautas vārdā nav iespējama.”

Partija ir mūsdienu cilts, tā ir klans. Sabiedrība, kuru pārvalda viena partija, ne ar ko neatšķiras no sabiedrības, kuru pārvalda viena cilts vai viens klans, tātad partija, kā jau minēts, pārstāv vienas tautas daļas, viena sabiedrības slāņa intereses, vienu teritoriju vai vienu ideoloģiju, tāpat kā cilts vai klans, un, salīdzinājumā ar visu tautu, ir mazākums. Uz šo interešu vai ideoloģijas bāzes veidojas vienots pasaules uzskats. Starpība starp partiju un cilti ir vienīgi pēdējās asinsradniecībā, kas, starp citu, partijas organizēšanas sākumstadijā var būt pilnīgi iespējama. Partiju cīņa par varu ne ar ko neatšķiras no cilšu vai klanu cīņas. Un, ja vienas cilts vai viena klana politiskā vara šobrīd tiek noraidīta un nosodīta, tad tikpat nepieļaujams ir arī vienas partijas režīms, jo abos gadījumos notikumi attīstās vienā virzienā un noved pie viena un tā paša iznākuma. Cilšu un klanu cīņas atstāj uz sabiedrību tikpat negatīvu un postošu ietekmi kā partiju cīņas.

ŠKIRA

ŠĶIRA

Šķiru politiskā sistēma ir līdzīga partiju, cilšu vai klanu sistēmai. Šķira, tāpat kā partija, cilts vai klans, pakļauj sev sabiedrību, kuru tā pārvalda. Šķira ir sabiedrības daļa ar kopīgām interesēm, kuru pamatā ir asinssaites, kopīga ideoloģija, kultūra, ģeogrāfiska kopība un vienāds dzīves līmenis.

Šķira, partija, klans un cilts ir vienu un to pašu faktoru radīti un attīstības gaitā nonāk pie viena un tā paša iznākuma – vienādiem uzskatiem par to, kā panākt kopīgu mērķi, kas veidojas asinssaišu, ģeogrāfiskās kopības un līdzīga dzīves līmeņa rezultātā.

Šāda cilvēku grupa sociāli formējas par šķiru, partiju, cilti vai klanu, kā rezultātā tiek radīts sociāls instruments, kas ar politiskiem līdzekļiem darbojas šīs grupas interešu un ideju vārdā.

Jebkurā gadījumā tauta nav ne šķira, ne cilts, ne klans un ne partija, kas vienmēr pārstāv tautas mazākumu. Ja sabiedrībā ir nodibinājusies šķiras, partijas, cilts vai klana vara, tad šajā sabiedrībā būs diktatorisks režīms. Tādēļ šķiru vai cilšu koalīcijām ir dodama lielāka priekšroka nekā partiju koalīcijām, tā kā tauta savā pamatā sastāv no ciltīm un reti nākas sastapt cilvēku, kurš nepiederētu ne pie vienas cilts.

Katrs cilvēks pieder pie noteiktas šķiras. Kas attiecas uz partijām, tad ne jau visa tauta tajās ietilpst. No tā izriet, ka partija vai partiju koalīcija ir mazākums salīdzinājumā ar plašām bezpartijiskām masām. No patiesas demokrātijas viedokļa nevar attaisnot šķiru, kas savās interesēs apspiež citas šķiras, tāpat kā nevar attaisnot partiju, kas savu interešu vārdā apspiež citas partijas. Tas pats attiecināms uz ciltīm un klaniem. Pielaut tādu patvaļīgu citu cilvēku apspiešanu nozīmē atteikties no demokrātijas principiem un sekot spēka loģikai. Šāda darbība ir diktatoriska, jo tā neatbilst visas sabiedrības interesēm, jo tās locekļi nepieder pie vienas šķiras, cilts,

partijas vai viena klana. Šādai rīcībai nav attaisnojuma. Apgalvojums, ka sabiedrība sastāv no daudzām grupām, no kurām viena apspiež citas, lai noturētos pie varas, ir mēģinājums attaisnot diktatūru. Tas neatbilst visas sabiedrības interesēm, bet gan tikai vienas šķiras, partijas, cilts vai viena klana, tātad sabiedrības aizstājēju interesēm. Šāda rīcība galvenokārt ir vērsta pret tiem sabiedrības locekļiem, kuri nav valdošās partijas biedri un nepieder pie apspiedēju klana, cilts vai šķiras.

Sabiedrība, kuru plosa partiju cīņas, ir līdzīga sabiedrībai, kuru plosa cilšu vai klanu cīņas. Kādas šķiras radītā partija pakāpeniski aizstāj ar sevi šo šķiru un ar laiku arī tai oponentojošo šķiru. Kļūstot par sabiedrības mantotāju, šķira manto tās īpašības. Citiem vārdiem sakot, piemēram, strādnieku šķira, apspiežot citas šķiras, kļūst par visas sabiedrības personificētāju, iemiesojot sevī tās sociālo un materiālo bāzi. Ar laiku, lai arī ne uzreiz, pašā strādnieku šķirā sāk izpausties tās apspiesto šķiru īpašības, un rezultātā tā pārņem šo šķiru tipiskās īpašības, jo mantotājs parasti

pārņem priekšgājēju īpašības. Tā, strādnieku šķira ar laiku pārtop par sabiedrību ar tās priekšteces sabiedrības raksturīgajām pretrunām. Vispirms rodas atšķirības atsevišķu sabiedrības locekļu materiālajā un garīgajā līmenī, pēc tam veidojas sabiedrības slāņi, kas spontāni formējas par šķirām – tām pašām, kuras agrāk tika apspiestas. Cīņa par varu sabiedrībā atsākas no jauna: atsevišķas cilvēku grupas, sabiedrības slāņi un, visbeidzot, jaunas šķiras mēģina sagrābt varu savās rokās.

Sabiedrības materiālā bāze nav stabila, jo pēc savas dabas tā ir sociāla. Varas instruments, kas balstās uz vienotu sabiedrības materiālo bāzi, iespējams, kādu laiku var palikt stabils, bet, tiklīdz šajā vienotajā materiālajā bāzē sāk izpausties jaunas materiālās un sociālās dzīves parādības, sāk šo stabilitāti zaudēt.

Jebkura sabiedrība, kurā risinās šķiru cīņa, sākotnē ir bijusi bezšķiru sabiedrība, kas attīstības likuma neizbēgamības rezultātā ir radījusi antagonistiskas šķiras.

Šķira, kas atsavina citas šķiras īpašumu un pakļauj to sev, lai noturētu

varu savās rokās, pierāda, ka šis īpašums ietekmē to tāpat, kā agrāk ietekmēja visu sabiedrību kopumā.

Īsāk sakot, mēģinājumi unificēt sabiedrības materiālo bāzi valsts pārvaldes problēmu risināšanai vai partiju, šķiru un cilšu cīņu izšķiršanai ir cietuši neveiksmi, tāpat kā mēģinājumi apmierināt masu prasības ar to pārstāvju starpniecību vēlēšanu un referendumu ceļā. Šādu mēģinājumu atkārtošana ir tukšs laika tēriņš un tautas izsmiešana.

REFERENDUMS

REFERENDUMS

Referendums ir demokrātijas falsifikācija. Tie, kas atbild “jā”, un tie, kas atbild “nē”, patiesībā neizsaka savu gribu, bet ar mūsdienu demokrātijas palīdzību ir nolemti klusēšanai, jo viņi var pateikt tikai vienu vārdu – “jā” vai “nē”. Tā ir diktatoriskā režīma visstingrākā un visnežēlīgākā forma. “Nē” sacītājam ir jādod iespēja motivēt, kādēļ viņš ir teicis “nē”, bet “jā” sacītājam jāļauj paskaidrot, kādēļ viņš ir teicis “jā” un nevis “nē”. Katram ir jādod iespēja pamatot savu gribu, izteikties, kādēļ viņš atbalsta vai noliedz to vai citu lēmumu

Pa kādu ceļu ir jāiet cilvēcei, lai uz visiem laikiem atbrīvotos no tirānijas un diktatūras?

No tā, ka vissarežģītākais demokrātijas problēmu jautājums ir jautājums par varas instrumentu, kas izpaužas partiju,

šķiru un atsevišķu personu cīņās, un no tā, ka referendumi un vēlēšanas tikai maskē demokrātijas problēmu risinājumu neizdevušos mēģinājumus, jāsecina, ka ir jārada jauns varas instruments, kas nepārstāvētu tikai vienu sabiedrības daļu un neizraisītu konfliktus. Citiem vārdiem sakot, jāatrod tāds varas instruments, kas nebūtu ne partija, ne šķira, ne cilts, ne klans, ne “pārstāvniecība” tās vārdā, bet būtu visa tauta kopumā.

NEKĀDAS PĀRSTĀVNICĪBAS TAUTAS VĀRDĀ! PĀRSTĀVNICĪBA IR MĀNS.

Ja izdotos radīt tādu varas instrumentu, problēma būtu atrisināta, un cilvēce uz visiem laikiem sarautu saites ar tirānijas un diktatūras laikmetu. To nomainītu tautas vara. “Zaļā Grāmata” sniedz varas instrumenta problēmas pilnīgu atrisinājumu un norāda tautām pārejas ceļu no diktatūras uz patiesas demokrātijas laikmetu.

Jaunās teorijas pamatā ir tautas vara bez jebkādas pārstāvniecības formas. Atšķirībā no senā tiešas demokrātijas

realizācijas mēģinājuma, kas nevarēja tikt ieviests dzīvē, jo tajos laikos nebija tautas masveida organizāciju, jaunā teorija īsteno tiešo demokrātiju plānveidīgi un efektīvi.

TAUTAS KONGRESI UN TAUTAS KOMITEJAS

TAUTAS KONGRESI UN TAUTAS KOMITEJAS

*Bez tautas
kongresiem nav
demokrātijas*

Vienīgais tautas demokrātijas īstenošanas ceļš ir tautas kongresu organizēšana.

Visas citas varas sistēmas nav demokrātiskas, ja tās nav orientētas uz šo pārvaldes metodi. Tautas kongresi ir tautu demokrātiskās kustības galamērķis.

Tautas kongresi un tautas komitejas nav fantāzijas auglis, bet cilvēka domas attīstības rezultāts, kas ietvēris sevī visas cilvēces pieredzi cīņā par demokrātijas sasniegšanu.

Tieša demokrātija ir ideāls problēmas risinājums, kas, ieviests praksē, nevar kļūt par strīda ābolu vai domstarpību objektu. Taču, tā kā visa tauta, neatkarīgi no tās skaitliskā lieluma, nevar sanākt kopā, lai apspriestu un izlemtu politiskos jautājumus, tautas savā laikā atkāpās

no tiešas demokrātijas principa, kas tā arī palika par tīru, no reālās dzīves tālu atrautu utopiju. Tās vietā radās daudz teoriju par varas instrumentiem – tādiem kā deputātu sanāksmes, partiju koalīcijas, referendumu, – kuri attālināja tautu no dalības politiskajā dzīvē, atņēma tai suverenitāti, bet tās varu nodeva savstarpēji naidīgu varas instrumentu rokās, kuri periodiski nomainīja cits citu, sākot ar atsevišķām personām un beidzot ar šķirām, klanu, parlamentiem un partijām. “Zaļā Grāmata” brīnišķā, konkrētā formā norāda tautām ceļu uz tiešo demokrātiju.

Kaut arī tiešā demokrātija nevarēja tikt īstenota agrāk, tā, neapšaubāmi, joprojām paliek ideāla pārvaldes metode. Tā kā Trešā Vispārējā teorija piedāvā īstenojamu ceļu tiešās demokrātijas ieviešanai, tad līdz ar to demokrātijas problēma pasaulē var tikt pilnīgi atrisināta. Masām ir jācinās par visu autoritāro pārvaldes formu izskaušanu, kuras liekulīgi tiek dēvētas par dažādām demokrātijas formām, vienalga, vai tā būtu parlamentu, klanu, cilšu, šķiru var partiju vara.

*Tautas
komitejām ir
jābūt visur*

Uz demokrātiju ved tikai viens ceļš, tai ir tikai viena teorija. Par demokrātiskiem dēvēto režīmu daudzveidība un to atšķirības tikai lieku reizi norāda uz to nedemokrātiskumu. Tautas vara var izpausties tikai vienā formā, un tautas varas īstenošana ir iespējama tikai vienā ceļā – organizējot tautas kongresus un tautas komitejas. Bez tautas kongresiem nav demokrātijas, tautas komitejām ir jābūt visur.

Vispirms visi iedzīvotāji tiek sadalīti primārajos tautas kongresos. Katrs kongress ievēlē vadošo orgānu – komiteju. Komitejas formē tautas kongresus iecirkņu līmenī. Šie kongresi ir augstākstāvoši par primārajiem. Tālāk primārajos tautas kongresos apvienotās masas ievēlē administratīvās tautas komitejas, kas stājas valsts administrācijas vietā un uzņemas vadīt visas tautas saimniecības nozares. Tautas komitejas, kas vada sabiedriskās saimniecības nozares, atbild par savu darbību primārajiem tautas kongresiem, kuri nosaka to politiku un kontrolē lēmumu izpildi. Līdz ar to vara un kontrole

nonāk tautas rokās un sevi izsmēlušās demokrātijas apzīmējums:

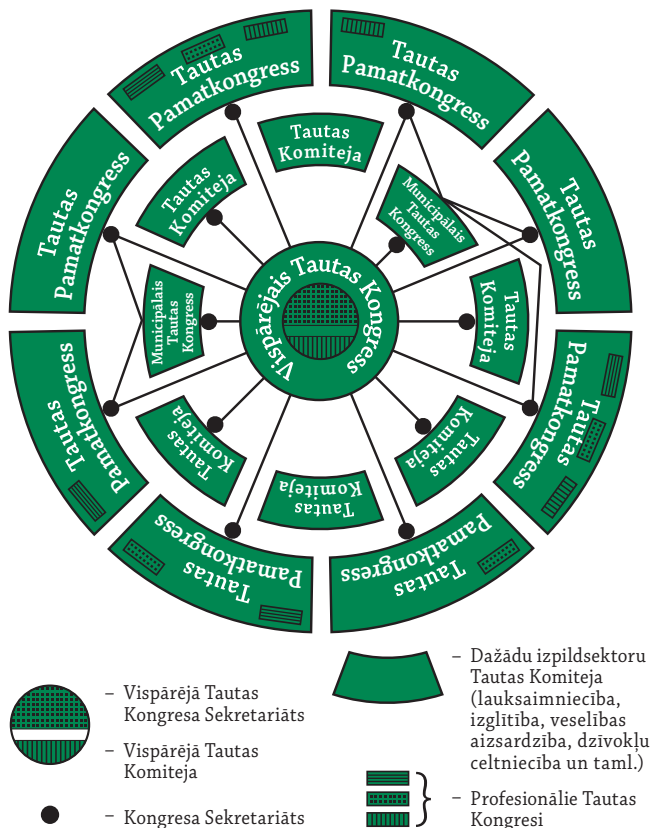
“DEMOKRĀTIJA IR TAUTAS KONTROLE PĀR VALSTI” tiek nomainīts ar pareizu apzīmējumu: “DEMOKRĀTIJA IR TAUTAS PAŠKONTROLE”.

*Demokrātija
ir tautas
paškontrolē*

Visi pilsoņi – tautas kongresu biedri – pēc savas nodarbošanās pieder pie dažādiem sabiedrības slāņiem. Tādēļ tie, neraugoties uz to, ka viņi ir primāro tautas kongresu biedri un bieži vien piedalās to vadīšanā, organizējas savos profesionālos tautas kongresos.

Jautājumi, kas tiek apspriesti tautas kongresos un tautas komitejās, galīgi tiek izlemti Vispārējā tautas kongresā, kurā sanāk kopā tautas kongresu un tautas komiteju vadošie orgāni. Vispārējais tautas kongress notiek reizi gadā. Tā lēmumi tiek nodoti izpildīšanai tautas kongresiem un tautas komitejām. Šie kongresi un komitejas savukārt pakļaujas primārajiem tautas kongresiem. Vispārējais tautas kongress nav atsevišķu pārstāvju forums, kā tas ir parlamentos, bet tautas kongresu un tautas komiteju forums.

Tā dabīgā ceļā tiek atrisināts jautājums par varas instrumentu un likts gals diktatorisko varas formu pastāvēšanai. Par varas instrumentu kļūst tauta. Pilnīgi un uz visiem laikiem pasaulē tiek atrisināta demokrātijas problēma.

SABIEDRĪBAS LIKUMS

SABIEDRĪBAS LIKUMS

Bez varas instrumenta problēmas pastāv vēl viena problēma, kas, gan risināta atsevišķos vēstures periodos, līdz mūsdienām atrisinājumu nav radusi. Tā ir Likuma problēma.

Nepamatoti un nedemokrātiski ir uzdot sabiedrības Likuma izstrādāšanu komitejai vai parlamentam. Tikpat nepamatoti un nedemokrātiski ir pieļaut, ka sabiedrības Likumu maina atsevišķas personas, komitejas un parlamenti.

Kas tad ir sabiedrības Likums? Kas to izstrādā? Kāda ir tā nozīme demokrātiskajā sistēmā?

Īstenais sabiedrības Likums ir vai nu paraža, vai reliģija. Jebkurš mēģinājums noteikt sabiedrības Likumu, apejot šos izejas punktus, ir nepamatots un neloģisks. Konstitūcija nav sabiedrības Likums. Konstitūcija ir cilvēku noteikts pamatlikums.

Ir jābūt avotam, kas attaisnotu šā likuma pastāvēšanu. Mūsdienu sabiedrībā brīvības problēmas radušās tāpēc, ka par sabiedrības likumu ir kļuvušas konstitūcijas, kas balstās vienīgi uz diktatoriskā varas instrumenta – vienalga, vai tā būtu atsevišķa persona vai partija, – viedokļa. To apliecina pastāvošo konstitūciju dažādība, neraugoties uz to, ka cilvēka brīvībai visur ir jābūt vienādai. Šīs dažādības pamatā ir pie varas esošo personu uzskatu dažādība.

Tieši brīvības jēdziena izskaidrojums ir pastāvošo režīmu vājais punkts. Metodes, ar kuru palīdzību valdības tiecas nostiprināt savu varu pār tautām, ir noteiktas konstitūcijās. Cilvēki ir spiesti pakļauties tām, jo spēkā ir konstitūcijās noteiktie likumi, kas būtībā ir varas instrumenta pārlicību paudēji. Varas instrumenta diktatoriskais likums ir aizvietojis dabīgo likumu. Tā kā cilvēka radītais likums ir aizvietojis dabīgo likumu, likumības kritēriji ir novirzījušies no dabīgā ceļa.

Cilvēks vienmēr paliek cilvēks – kā savā fiziskajā apveidā, tā arī savās emocijās. Tādēļ dabīgais likums bija loģisks cilvēkam,

kas ir un paliek vienots savā cilvēciskajā būtībā. Vēlāk konstitūcijas, tas ir, cilvēka radītie likumi pārstāja skatīt viņu kā vienotu un pastāvīgu būtņi. Vienīgais šādas pozīcijas izskaidrojums ir varas instrumenta tieksme – vienalga, vai tā būtu persona, parlaments, šķira vai partija, – valdīt pār tautu. Acīmredzot tādēļ līdz ar varas nomaiņu parasti mainās arī konstitūcijas. Tas liecina par to, ka konstitūcijas ne tuvu nav dabīgais likums, bet ir varas instrumenta darbības voluntārs auglis, kas kalpo tās interesēm.

Cilvēka brīvību apdraud tas, ka sabiedrība ir zaudējusi savu īsto likumu un aizvietojusi to ar cilvēka radītu likumu, kas palīdz varas instrumentam pārvaldīt masas. Patiesībā valdības metode ir jāpielāgo sabiedrības Likumam, nevis otrādi.

No sacītā izriet, ka sabiedrības Likums nav jāsastāda vai jāizstrādā. Likuma nozīme sabiedrības dzīvē ir tāda, ka tikai tas var konstatēt, kas ir patiesība un kas ir meli, kas ir pareizi un kas – nē, kā arī noteikt sabiedrības locekļu tiesības un pienākumus.

Brīvība tiek apdraudēta, ja sabiedrībai nav svēta likuma, kura pamatā ir negrozāmas normas. Tās nedrīkst mainīt vai labot pēc varas instrumenta vēlēšanās. Vēl jo vairāk – varas instrumentam pašam ir jāievēro sabiedrības Likums. Taču patlaban visas pasaules tautas tiek pārvaldītas ar cilvēka radītiem likumiem, kas tiek gan mainīti, gan atcelti atkarībā no tā, kāds varas instruments nācis pie varas.

Tautas referendumi konstitūciju jautājumos ne vienmēr ir efektīvi, jo, ņemot par pamatu viennozīmīgu atbildi “jā” vai “ne”, falsificē demokrātiju. Bez tam tautas tiek spiestas piedalīties referendumos ar cilvēku radītu likumu. Ja par konstitūcijas jautājumu ir noticis referendums, tas nenozīmē, ka konstitūcija ir kļuvusi par sabiedrības Likumu, bet vienīgi apliecina faktu, ka konstitūcija ir jautājums, par kuru noticis referendums. Ne vairāk.

Sabiedrības Likums ir mūžīgs mantojums, bet ne tikai pašlaik dzīvojošo īpašums. Tādēļ konstitūcijas izstrādāšana un tās apspriešana laikabiedru referendumā ir sava veida farss.

Likuma kodeksi, ko radījis cilvēks uz viņa paša radītās konstitūcijas pamata, paredz daudz soda mēru, ko tikpat kā nevienā gadījumā neparedz paražas, kas uzliek morālu, nevis materiālu sodu un tādējādi nepazemo cilvēka pašcieņu. Reliģija ietver sevī paražas. Lielākā daļa materiālo soda mēru reliģijā tiek atlikta līdz Soda dienai, bet lielākā daļa dzīves normu ir izteikta baušļu, ieteikumu, jautājumu un atbilžu veidā. Šāds likums visvairāk atbilst cilvēka cieņai. Reliģija paredz nekavējošu sodu vienīgi galējos gadījumos, kad tas ir nepieciešams sabiedrības aizstāvēšanai.

Reliģija ietver sevī paražas, bet paražas ir tautas dabīgās dzīves izpausme. Tātad reliģija, kas ietver sevī paražas, ir dabīgā Likuma apliecinātāja. Likumi, kas nebalstās uz reliģiju un paražām, speciāli tiek radīti, lai nostādītu cilvēku pret cilvēku. Tie ir nepamatoti, jo neizriet no dabīgiem avotiem – paražām un reliģijas.

KAS VĒRO SABIEDRĪBAS DZĪVES GAITU?

Rodas jautājums, kas vēro sabiedrības dzīves gaitu, lai laikus novērstu tās novirzi no Likuma? No demokrātijas viedokļa nevienai cilvēku grupai nav tiesību uzraudzīt sabiedrību. SABIEDRĪBA PATI KONTROLĒ SEVI. Jebkuras pretenzijas no jebkuras puses – vai tā būtu atsevišķa persona vai cilvēku grupa – uz tiesībām kontrolēt Likuma izpildi ir diktatūra, jo demokrātija paredz visas sabiedrības atbildību. Kontrolē ir jāpiedalās visai sabiedrībai. Tā arī ir demokrātija, kas tiek īstenota dzīvē ar demokrātiskas varas instrumentu, kas radīts atbilstoši pašas sabiedrības organizācijas raksturam, sākot ar primārajiem tautas kongresiem un tautas pašvaldību, ko realizē tautas komitejas, un beidzot ar Vispārējo tautas kongresu (nacionālo kongresu), kas apvieno tautas kongresus un tautas komitejas. Atbilstoši šai teorijai varas instruments ir pati tauta un tauta arī kontrolē pati sevi. Tā sabiedrība kontrolē savu Likumu izpildi.

KĀ SABIEDRĪBA KORIGĒ SITUĀCIJU GADĪJUMĀ, JA TIEK PĀRKĀPTS LIKUMS?

Ja varas instruments ir diktatorisks, kas ir visu pastāvošo režīmu raksturīga iezīme, tad sabiedrībai atliek tikai viens ceļš, kā novērst Likuma pārkāpšanu, – vardarbība, kas nozīmē pret pastāvošo varu vērstu revolūciju. Taču vardarbību un revolūciju pat tādā gadījumā, ja tās izsaka sabiedrības noskaņojumu un tās protestu pret Likuma pārkāpšanu, īsteno nevis visa sabiedrība, bet tikai tie, kas izrāda iniciatīvu un drosmi izteikt sabiedrības gribu. Bet tāds ceļš paver iespējas jaunai diktatūrai, jo šāda revolucionāra iniciatīva revolucionārās nepieciešamības gadījumā nodod varu jauna varas instrumenta rokās, kas atkal aizstāj tautu. Tas nozīmē, ka varas instruments vienalga paliek diktatorisks. Bez tam situācijas maiņa ar spēka palīdzību nav demokrātiska akcija, kaut arī ir notikusi radušās nedemokrātiskās situācijas rezultātā. Sabiedrība, kas līdz šim griežas pa šo noslēgto apli, ir atpalikusi. Kur tad meklējama izeja?

Izeja ir saskatāma vienīgi tajā apstākļi, ka pašai tautai, sākot ar primārajiem tautas kongresiem un beidzot ar Vispārējo tautas

kongresu, jākļūst par varas instrumentu. Līdz ar to izzūd valsts administrācija un to nomaina tautas komitejas. Un, ja šādas sistēmas apstākļos notiek novirze no sabiedrības Likuma, tas nozīmē, ka šai atkāpei ir totāls raksturs un situācija ir jākorģē ar plašas demokrātiskas pārbūves palīdzību, nevis ar spēku. Šī operācija neaprobežojas ar voluntāru metodes izvēli, maiņu vai labojumu. Tā neizbēgami izriet no pašas sabiedrības demokrātiskās dabas, jo šajā situācijā nav pāri sabiedrībai stāvošu orgānu, pret kuriem varētu būt vērsta vardarbība un uz kuriem varētu tikt likta atbildība par atkāpšanos no Likuma.

PRESE

PRESE

Cilvēkam kā fiziskai personai ir nepieciešama pašizteikšanās brīvība. Pat tādā gadījumā, ja cilvēks ir vājprātīgs, viņam ir tiesības brīvi izteikt savu vājprātu.

Cilvēks kā juridiska persona arī ir brīvs izteikt sevi kā tādu. Pirmajā gadījumā cilvēks pārstāv tikai sevi pašu, otrajā – fizisku personu grupu, kas veido juridisku personu.

Sabiedrība sastāv no daudzām fiziskām un juridiskām personām. Tādēļ, ja fiziskā persona ir vājprātīga, tas nenozīmē, ka pārējie sabiedrības locekļi arī ir vājprātīgi. Fiziskā persona izsaka tikai sevi, juridiskā – personu grupas, kas veido juridisko personu, intereses vai viedokli. Tabaku ražojoša vai pārdodoša kompānija izsaka tikai to īpašnieku intereses vai viedokli, jo viņi ir ieinteresēti tabakas ražošanā un

*Demokrātija
ir tautas vara,
nevis tautas
pašizteikšanās*

pārdošanā, neskatoties uz to, ka tā kaitē cilvēku veselībai.

Prese ir sabiedrības, nevis fiziskas vai juridiskas personas pašizteiksmes veids. Tādēļ ne no loģikas, ne no demokrātijas viedokļa prese nevar piederēt ne fiziskai, ne juridiskai personai.

Avīze, kas ir indivīda īpašums, izsaka tikai tās īpašnieka viedokli. No patiesas demokrātijas pozīcijām nav pieļaujams, ka atsevišķai personai piederētu publiski preses un informācijas līdzekļi. Tomēr viņai ir dabīgas tiesības izteikties jebkurā veidā, pat visārprātīgākajā, ja persona ir ārprātīga. Avīze, kuru izdod, piemēram, tirgotāju arodbiedrība vai tirdzniecības palāta, ir tikai šīs sabiedrības grupas, nevis visas sabiedrības interešu un uzskatu paudēja.

Tāpat tas ir ar pārējām sabiedrības fiziskām vai juridiskām personām. Par demokrātisku ir uzskatāma tikai tautu komiteju izdodamā prese, jo tautas komitejas apvieno dažādas sabiedrības grupas. Tikai šajā gadījumā prese un citi informācijas līdzekļi var izteikt sabiedrības viedokli

kopumā un būt par sabiedriskās domas ruporu. Līdz ar to prese un informācijas līdzekļi kļūst patiesi demokrātiski.

Ārstu arodbiedrības izdodamai avīzei, lai tā patiesi pārstāvētu savu izdevējorgānu, jābūt tīri medicīniskai avīzei. Tas pats attiecas uz citām apvienībām. Fiziskai personai ir tiesības izteikt tikai pašai sevi. No patiesas demokrātijas viedokļa viņai nav tiesību runāt neviena cita, kā tikai pašai savā vārdā. Līdz ar to radikāli tiek realizēts demokrātisks lēmums par tā saucamajām “brīvās preses” problēmām. Patlaban visā pasaulē diskutējams jautājums par preses brīvību būtībā ir neatrisinātas demokrātijas problēma. To ir iespējams atrisināt, tikai pārvarot demokrātijas krīzi sabiedrībā kopumā. Vienīgais ceļš šīs sarežģītās problēmas – demokrātijas problēmas – atrisināšanā ir Trešā Vispārējā teorija.

Muammārs Kadafi

ZALĀ GRĀMATA

OTRĀ DAĻA

*Trešās Vispasaules Teorijas
ekonomiskais atrisinājums
(Sociālisms)*

Trešās Vispasaules Teorijas ekonomiskais atrisinājums

Darba un darba apmaksas jautājumos to risināšanas gaitā ir notikušas vēsturiski svarīgas pārmaiņas. Konkrēti tās izpaužas strādājošo un darba devēju, saimnieku un ražotāju attiecībās. Ir saīsināts darba dienas ilgums, tiek apmaksāts virsstundu darbs, piešķirti dažādi atvaļinājumi, ir noteikta minimālā darba alga, strādājošo dalība peļņā un uzņēmumu vadībā, aizliegta nepamatota atlaišana no darba, pastiprināta sociālā nodrošināšana, atzītas tiesības uz streikiem un pieņemti citi lēmumi, kas ir kļuvuši par jebkura mūsdienu likumkodeksa sastāvdaļu. Ne mazāk svarīgas pārmaiņas notikušas privātīpašuma sfērā, un konkrēti, ir pieņemts likums, kas ierobežo peļņu un aizliedz privātīpašumu, nododot to

valsts rokās. Neskatoties uz visām šīm pārmaiņām, kuru nozīmi ekonomiskās problēmas attīstības vēsturē nevar niecienāt, ekonomiskā problēma joprojām gaida radikālas pārmaiņas.

Salīdzinājumā ar agrākajiem laikiem darbinieku stāvokļa uzlabošanas problēma kopumā vairs nav tik asa, taču tās pilnīgs atrisinājums mūsdienu pasaulē nav atrasts. Pārmaiņas ir skārušas īpašuma attiecības, tā viskonservatīvākās formas ir nomainītas ar visprogresīvākajām, turklāt paredzot arī dažādas starpformas, bet ražotāju problēmas, kuras ir un paliek algots darbaspēks, vēl joprojām nav atrisinātas.

Ne mazākas pārmaiņas ir skārušas darba algu. Darba apmaksas sfērā darbaļaudis ir panākuši virkni ar likumu apstiprinātu priekšrocību, kuras tiek aizsargātas no arodbiedrību puses. Strādnieki, tehniskie speciālisti un administratīvie darbinieki ir panākuši tiesības, kuras agrāk likās neīstenojamas. Un tomēr ekonomiskā problēma joprojām pastāv.

Pasākumi, kas veikti darba algas jautājumu risināšanā, nekādi nav skāruši problēmas pamatus. Tie drīzāk atgādina liekulīgu mēģinājumu sniegt žēlastības dāvanas nekā patiesi atzīt strādājošo tiesības. Kāpēc darbaļaudis saņem darba algu? Taču tāpēc, ka viņi ražo produkciju citu interesēs, to personu interesēs, kas viņus algojušas produkcijas izgatavošanai.

Tātad viņi nepatērē saražoto produkciju, bet ir spiesti mainīt to pret darba algu. Pareizs ir princips: kas ražo, tas arī patērē.

Algotie darbinieki, lai arī cik augsta būtu viņu alga, ir un paliek tie paši vergi.

Algots darbinieks atrodas daļēji verdziskā atkarībā no viņu algojušā saimnieka. Vēl jo vairāk – viņš ir vergs uz laiku, un viņa verdzības pamatā ir darbs, par kuru viņš saņem maksu no darba devēja, neatkarīgi no tā, vai darba devējs ir privāta persona vai valsts.

Pat valsts uzņēmumi maksā saviem darbiniekiem algu un nodrošina viņus ar dažādiem sociāliem labumiem, kas drīzāk atgādina žēlastības dāvanas, ar kurām

savus darbiniekus apveltī privāto ražošanas uzņēmumu īpašnieki.

Viedoklis, ka valsts īpašuma apstākļos peļņa nonāk sabiedrības, tātad pašu darbinieku rokās, kamēr, turpretim, privāto uzņēmumu peļņa paliek uzņēmuma īpašniekam, ir pareizs, ja runa ir par visas sabiedrības interesēm kopumā, nevis par katra atsevišķa darbinieka personīgajām interesēm.

Ja pieņem, ka īpašumu monopolizējusi politiskā vara ir visas tautas vara, kas tiek īstenota ar tautas kongresu un tautas komiteju, nevis ar vienas šķiras, cilts, partijas, partiju koalīcijas, ģimenes, personas, viena klana vai kādas deputātu pārstāvniecības starpniecību, pat tādā gadījumā darba alga, ko darbinieks saņem personīgo vajadzību nodrošināšanai, viņa peļņas daļa vai sociālā nodrošinātība būtībā ne ar ko neatšķiras no tā, ko saņem privātajā sektorā nodarbinātie pilsoņi: kā vieni, tā otri strādā par algu neatkarīgi no tā, kas ir viņu saimnieks.

Tātad pārmaiņas, kuru rezultātā īpašums ir pārgājis no vienām rokām otrās,

nav atrisinājušas jautājumu par strādājošā tiesībām uz viņa saražoto produkciju ne ar sabiedrības, ne ar darba algas starpniecību, jo ražotāji, neraugoties uz ražošanas formu maiņu, joprojām paliek algotņi.

Lai šo problēmu atrisinātu pilnīgi, ir jāatceļ darba alga, cilvēks jāatsvabina no tās važām un sabiedrībai jāatgriežas pie dabīgajiem likumiem, kuri nosacīja šīs attiecības bezšķiru sabiedrībā līdz tam, kamēr cilvēks nebija radījis dažādas varas formas un savus likumus.

Dabīgie likumi ir vienīgais cilvēku attiecību avots, pamats un kritērijs.

Dabīgie likumi, kas ir dabīgā sociālisma pamatā un balstās uz ražošanas elementu ekonomisko vienlīdzību, nosaka cilvēkiem aptuveni vienādu dabas produktu patēriņu. Tas, ka cilvēks ekspluatē cilvēku, tiecas piesavināties vairāk par viņam nepieciešamo, ir atkāpšanās no dabīgajiem likumiem, atteikšanās no cilvēku sabiedrības veselīgajām dzīves normām, degradācijas un ekspluatatoru sabiedrības sākums.

Cilvēces vēstures gaitā eksistējošo ražošanas formu analīze pierāda, ka

galvenie ražošanas elementi vienmēr un visur ir bijuši: darba objekts, darba rīks un ražotājs. Dabīgais vienlīdzības likums paredz, ka katrs ražošanas elements ražošanas procesā ienes savu daļu. Ja viens no šiem elementiem trūkst, ražošana kļūst neiespējama; katram ražošanas elementam pieder galvenā loma ražošanas procesā, bez jebkura no tiem ražošana apstājas.

Tā kā katrs no minētajiem elementiem ir vienlīdz nepieciešams un obligāts, tad visiem ražošanas procesa dalībniekiem ir vienlīdzīgas tiesības uz saražoto. Viena elementa priekšrocības ir pretrunā ar dabīgo vienlīdzības likumu un apdraud pārējo tiesības. Tātad katram ražošanas elementam neatkarīgi no to kopējā skaita pieder sava daļa. Ja ražošanas procesu īsteno divi elementi, katram jāsaņem puse saražotās produkcijas, ja ražošanas procesā piedalās trīs elementi, katram pienākas trešā daļa.

Šī likuma lietošana senos laikos un mūsdienās ļauj izdarīt šādus secinājumus.

Tajos laikos, kad ražošanas procesa pamatā bija roku darbs, tajā piedalījās izejviela un cilvēks ražotājs. Vēlāk par viņu

starpnieku kļuva darbarīks, kuru cilvēks izmantoja ražošanas procesā. Sākumā tas bija dzīvnieks, vēlāk, līdz ar darbarīku pilnveidošanos, to nomainīja mašīna. Tāpat mainījās izejvielu kvalitāte un kvantitāte: vienkāršas un lētas izejvielas tika nomainītas ar ļoti sarežģītu un dārgu izejvielu veidiem. Mainījās arī pats cilvēks, noejot ceļu no vienkārša strādnieka līdz inženierim un tehniķim, kā rezultātā liela skaita nekvalificētu strādnieku vietā stājās ierobežots skaits tehnisko speciālistu.

Taču ražošanas procesa elementu loma šīs kvalitatīvās un kvantitatīvās evolūcijas rezultātā būtībā ir palikusi nemainīga. Piemēram, dzelzs rūda, kas mūsdienās, tāpat kā senatnē, ir viens no ražošanas elementiem, agrāk tika pārstrādāta primitīvā veidā. Pēc tam kalēji no iegūtās dzelzs izgatavoja nažus, cirvjus, zobenus utt. Tagad tā pati dzelzs rūda tiek kausēta domnās, pēc tam inženieri un tehniķi no iegūtā metāla izgatavo darbgaldus, dzinējus, transporta līdzekļus un tamlīdzīgu produkciju. Dzīvniekus – zirgus, mūļus, kamieļus u.c, kas agrāk bija ražošanas elementi,

ir nomainījušas gigantiskas rūpnīcas un milzīgas mašīnas. Un, ja senāk tika izgatavoti primitīvi darbarīki, tad tagad tiek ražotas vissarežģītākās tehniskās iekārtas. Un tomēr, neskatoties uz kolosālajām pārmaiņām, dabīgie ražošanas faktori būtībā ir palikuši nemainīgi. Šī ražošanas elementu organiskā pastāvība pārlicinoši pierāda, ka dabīgais likums ir tas veselīgais pamats, pie kura jāpieturas, lai pilnīgi atrisinātu ekonomisko problēmu, tā kā visi iepriekšējie mēģinājumi, kad šie likumi netika ņemti vērā, ir cietuši neveiksmi.

Pagātnes vēsturiskās koncepcijas izskatīja ekonomisko problēmu tikai no īpašuma tiesību uz vienu ražošanas elementu un darba algas viedokļa, bet nerisināja galveno – pašas ražošanas problēmas. Mūsdienu pasaulē pastāvošo ekonomisko sistēmu galvenā īpatnība ir darba atalgošanas sistēma, kas liedz strādājošajam jebkuras tiesības uz viņa saražoto produkciju neatkarīgi no tā, vai ražošana tiek īstenota sabiedrības vai privātpašnieka labā.

Rūpniecības uzņēmums funkcionē tāpēc, ka pastāv darba objekts, rūpnieciskās

ražošanas iekārtas un darbaspēks. Ražošanas process tiek īstenots, pateicoties tam, ka strādnieki izmanto ražošanas iekārtas izejvielu apstrādei. Tādā veidā izgatavojamā produkcija, kas domāta patērēšanai, iziet visas ražošanas operācijas, kas nebūtu iespējams, ja nebūtu izejvielu, uzņēmuma vai strādnieku.

Ja nebūtu izejvielu, uzņēmumam nebūtu ko pārstrādāt. Ja nebūtu uzņēmuma, nebūtu kur pārstrādāt izejvielas. Ja nebūtu ražotāju, uzņēmums nevarētu funkcionēt. Tātad visi trīs elementi, kas piedalās šajā procesā, ir vienlīdz nepieciešami ražošanas procesa īstenošanai un bez visu triju elementu klātbūtnes ražošana nav iespējama. Turklāt katrs no tiem atsevišķi nav spējīgs nodrošināt visu ražošanas procesu, tāpat kā to nespēj nodrošināt divi elementi no trim. Dabīgie noteikumi šajā gadījumā paredz visu triju elementu vienlīdzību ražošanas procesā. Citiem vārdiem sakot, mēs redzam, ka uzņēmuma saražotā produkcija ir jādala trijās daļās. Katram ražošanas elementam pienākas sava daļa. Tādēļ svarīga nozīme ir ne vien

pašam uzņēmumam, bet arī uzņēmuma produkcijas patērētājam.

Tas pats attiecas arī uz lauksaimniecisko ražošanu, kurā piedalās divi elementi – cilvēks un zeme, bet trūkst trešā. Šajā gadījumā vērojama pilnīga analogija ar amatnieka roku darbu. Produkcija tiek dalīta divās daļās atkarībā no ražošanā piedalošos elementu skaita. Ja zemkopībā tiek izmantotas mašīnas vai citi darbarīki, tad saražotā produkcija jādala trijās daļās (starp elementiem, kas piedalās lauksaimnieciskajā ražošanā, – zeme, zemes apstrādātājs un lietotais mehānisms).

Uz šī principa balstās sociālistiskā sistēma, kurā visi ražošanas procesi ir pakļauti šim dabīgajam likumam.

Ražotāji ir strādnieki. Mēs sakām “ražotāji”, jo vārdi “strādnieki” un “darbaļaudis” vairs neatbilst patiesībai: strādnieki šī vārda tradicionālajā nozīmē ir mainījušies kā kvalitatīvi, tā kvantitatīvi. Līdz ar zinātnes un tehnikas attīstību strādnieku šķiras skaitliskais lielums nepārtraukti samazinās. Izstrādājumu, kuru izgatavošana agrāk prasīja vairāku strādnieku pūles, tagad

acumirkli izgatavo mašina, turklāt mašīnas ekspluatācijai ir vajadzīgs mazāks strādnieku skaits. Tā ir strādnieku šķiras kvantitatīvā maiņa. Mašīnu tehnikai savukārt nav vajadzīgs vienkāršs muskuļu spēks, bet ir nepieciešamas tehniskās zināšanas, kas sekmē darbaspēka kvalitatīvo maiņu.

Tikai ražojošais spēks ir ražošanas elements. Sabiedrības attīstības rezultātā agrāk skaitliski lielās un neizglītotās strādnieku masas ir pārvērtušās par skaitliski samērā ierobežotām inženieru, tehniķu un zinātnieku grupām. Strādnieku arodbiedrības pamazām atmirst, un, tā kā cilvēces zinātniskais progress ir nenovēršams, tās nomaina inženieru un tehniķu arodbiedrības. Šis process veicina izglītības līmeņa celšanos. Nekvalificētie strādnieki nepārtrauktajā zinātnes un tehnikas attīstības procesā kļūst par islaicīgu, pakāpeniski izgaistošu parādību, bet cilvēks savā jaunajā kvalitātē – par ražošanas procesa galveno elementu.

VAJADZĪBAS. Cilvēka brīvība nav pilnīga, ja viņa vajadzības regulē kāds cits. Tieksme nodrošināt savas vajadzības

*Vajadzības
paredz brīvību*

var novest pie tā, ka viens cilvēks sāk ekspluatēt otru. Eksploatācija rodas vajadzību nodrošināšanas gaitā. Vajadzību nodrošināšana ir reāla problēma, un, ja cilvēks pats nenosaka savas vajadzības, izceļas cīņa.

MĀJOKLIS ir atsevišķas personas vai ģimenes svarīgākā vajadzība, tāpēc tas nevar piederēt nevienam citam. Cilvēks, kas dzīvo svešā mājā par samaksu vai bez tās, nevar būt brīvs. Valsts pieliktās pūles dzīvokļu problēmas atrisināšanā ne mazākajā mērā neatrisina to, jo nav vērstas uz jautājuma radikālu un pilnīgu atrisināšanu: uz to, lai katram cilvēkam piederētu savs personīgs mājoklis. Parasti gan privātajā, gan valsts sektorā ir pastāvējis viens jautājums – pazemināt, paaugstināt vai normēt ires maksu. Sociālistiskajā sabiedrībā nav pieļaujams, ka kāds, tai skaitā pati sabiedrība, pilnīgi noteiktu cilvēka vajadzības. Nevienam nav tiesību celt dzīvojamo māju, kuras platība pārsniegtu tās īpašnieka un viņa mantinieku vajadzības, ar nolūku izīrēt lieko platību, jo tas skar citu cilvēku

*Mājoklis ir tā
iemītņieka
īpašums*

intereses. Dzīvojamo māju celtniecība izīrēšanas nolūkos pretendē uz citu cilvēku vajadzībām. Vajadzību nodrošināšana savukārt ir viens no brīvības jēdziena būtiskākajiem momentiem.

IZTIKAS LĪDZEKĻI tāpat ir cilvēka būtiska vajadzība. Tā kā sociālistiskajā sabiedrībā nav algota darbaspēka, bet ir vienlīdzīgi ražošanas partneri, tad nav pieļaujams, ka iztikas līdzekļi tiek izmaksāti algas veidā, kuru izsniedz tā vai cita iestāde kā žēlastības dāvanu. Iztikas līdzekļi nedrīkst būt samaksa par saražoto produkciju, tiem ir jābūt vai nu cilvēka personīgajam īpašumam, par kuru viņš pats lem, kā ar tā starpniecību nodrošināt savas vajadzības, vai arī tā ir viņa daļa ražošanā, kurā viņš ir viens no svarīgākajiem elementiem.

PĀRVIETOŠANĀS LĪDZEKĻI ir vēl viena būtiska atsevišķas personas vai ģimenes vajadzība. Nedrīkst pieļaut, ka cilvēka pārvietošanās līdzeklis piederētu kādam citam. Sociālistiskā sabiedrībā ne personai, ne iestādei nav tiesību turēt individuālu pārvietošanās līdzekli izīrēšanas

nolūkos, jo tā ir pretendēšana uz citu cilvēku vajadzībām.

ZEME. Zeme nepieder nevienam. Taču katram ir tiesības izmantot to savas un savu pēcnācēju dzīves laikā, lai nodrošinātu personīgās vajadzības, apstrādājot to vai izmantojot mājlopu ganīšanai tādā apjomā, kādā viņam to atļauj paša spēki bez sveša apmaksāta vai neapmaksāta darbaspēka izmantošanas. Ja zemi nodotu personīgajā īpašumā, to izmantotu tikai attiecīgajā laika dzīvojošie. Zeme ir stabils faktors, tās izmantotāji, turpretim, laika gaitā mainās, mainās viņu nodarbošanās, fiziskie spēki un pati viņu dzīve.

Jaunās sociālistiskās sistēmas mērķis ir radīt laimīgu sabiedrību. Laimīgu savā brīvībā. Tas ir iespējams, nodrošinot cilvēku materiālās un garīgas vajadzības ar vienu noteikumu: neviens nedrīkst likt šķēršļus to nodrošināšanai un kontrolēt tās.

Vajadzības ir jānodrošina bez citu cilvēku ekspluatācijas vai paverdzināšanas, jo tas ir pretrunā ar jaunās sociālistiskās sabiedrības mērķiem.

Jaunajā sabiedrībā cilvēks strādā vai nu savā labā, lai nodrošinātu savas

materiālās vajadzības, vai arī sociālistiskā uzņēmuma labā, būdams līdztiesīgs ražošanas partneris. Viņš var strādāt arī sabiedrisko pakalpojumu sfērā, un tādā gadījumā viņa materiālās vajadzības nodrošina sabiedrība.

Ekonomiskā darbība jaunās sociālistiskās sabiedrības apstākļos ir ražošanas darbs materiālo vajadzību nodrošināšanas vārdā, bet nebūt ne darbs, kas nedod cilvēkam nekādus materiālus labumus, vai arī darbs, kura mērķis ir peļņa un krājumi, kas pārsniedz cilvēka vajadzības. Pēdējo nepieļauj jaunie sociālistiskie principi.

Atsevišķas personas ekonomiskās darbības likumīgs mērķis var būt vienīgi viņas personīgo vajadzību nodrošināšana, jo pasaules resursi vismaz katrā atsevišķā periodā ir ierobežoti, tāpat kā ir ierobežota katras atsevišķas sabiedrības bagātība. Tādēļ nevienam nav tiesību nodoties ekonomiskai darbībai ar mērķi piesavināt šīs bagātības tādos daudzumos, kas pārsniegtu cilvēka personīgās vajadzības, jo tādi krājumi likumīgi pieder pārējiem sabiedrības locekļiem. Cilvēkam ir tiesības

radīt krājumus, ierobežojot savas vajadzības uz viņa saražotās produkcijas rēķina. Ja pielautu ekonomisko darbību tādos mērogos, kas pārsniedz cilvēka personīgo vajadzību apmērus, saņemdamš vairāk nekā viņam nepieciešams, cilvēks traucētu pārējiem nodrošināt viņu vajadzības.

Sabiedriskās bagātības iekrāšana tādos apmēros, kas pārsniedz viena cilvēka vajadzības, ir pretendēšana uz citu cilvēku vajadzībām.

Neapturamā privāto ražotāju tieksme radīt krājumus, kas pārsniedz viņu vajadzības, neierobežota citu cilvēku darba izmantošana savu vajadzību nodrošināšanas vārdā vai arī kādu materiālu labumu saņemšana tādos daudzumos, kas pārsniedz šīs vajadzības, proti, krājumu radīšana uz citu cilvēku vajadzību rēķina ir ekspluatācija.

Algots darbs ir ne tikai verdzība, kā tas teikts jau agrāk, tas ir darbs bez stimula, jo ražotājs šajā gadījumā ir algotnis, nevis līdztiesīgs partneris.

Cilvēks, kas strādā savā labā, neapšaubāmi, attiecas pret ražošanu godprātīgi. Viņu stimulē fakts, ka viņš

strādā pats savā labā, lai nodrošinātu savas materiālās vajadzības. Cilvēks, kas strādā sociālistiskajā uzņēmumā, arī ir ražošanas partneris un tāpat ir godprātīgs savā attieksmē pret darbu. Viņa attieksme balstās uz to, ka saražotā produkcija dod viņam iespēju nodrošināt savas materiālās vajadzības. Tam, kas strādā par algu, nav darba stimula.

Neatkarīgi no tā, vai runa ir par sabiedrisko pakalpojumu vai ražošanas sfēru, algots darbs nav spējīgs atrisināt ražošanas apjoma kāpināšanas un produkcijas pilnveidošanas jautājumus. Tiem ir raksturīga hroniska līmeņa krišanās, jo tas pamatojas uz algotu darbu.

Izskatīsim vairākus algota darba lietošanas piemērus.

I

Pirmais piemērs:

a) cilvēks saražo desmit ābolu sabiedrībai, sabiedrība viņam par piedalīšanos ražošanā atdod vienu ābolu, kas pilnīgi atbilst viņa vajadzībām;

b) cilvēks saražo desmit ābolu sabiedrībai; sabiedrība viņam par piedalīšanos ražošanā atdod vienu ābolu, kas ir

mazāk nekā nepieciešams viņa vajadzību nodrošināšanai.

Otrais piemērs:

Cilvēks saražo desmit ābolu citam cilvēkam un saņem par to maksu, kas ir mazāka par viena ābola vērtību.

Trešais piemērs:

Cilvēks saražo desmit ābolu sev pašam.

SECINĀJUMI:

Pirmajā piemērā (a) cilvēks netiecas saražot vairāk, jo, lai kā arī viņš strādātu, viņš vienalga saņems vienu ābolu, kas pilnīgi nodrošinās viņa vajadzības. Tādēļ darbaspēks, kas strādā sabiedrības labā, tā vai citādi vienmēr ir pasīvs.

Pirmajā piemērā (b) cilvēks nav ieinteresēts ražošanā, jo ražo sabiedrībai, nesaņemot par to tik, cik viņam ir nepieciešams personīgo vajadzību nodrošināšanai. Tomēr viņš turpina strādāt bez jebkāda stimula, jo ir spiests pakļauties sabiedrībā pastāvošajiem vispārējiem darba noteikumiem; tādā pašā stāvoklī atrodas arī visi citi sabiedrības locekļi.

II

III

Otrajā piemērā cilvēks strādā ne tādēļ, lai ražotu, bet samaksas dēļ. Tā kā tā ir par mazu, lai nodrošinātu viņa materiālās vajadzības, viņš meklēs sev citu saimnieku, kuram varētu pārdot savu darbu dārgāk, jo ir spiests turpināt strādāt, lai izdzīvotu.

Un tikai trešajā piemērā darbinieks nestrādā pasīvi un apstākļu spiests.

Tā kā sociālistiskajā sabiedrībā nav privātās ražošanas iespēju, kuras peļņa pārsniegtu indivīda personīgās vajadzības, kā arī netiek pieļauta viena cilvēka vajadzību nodrošināšana uz citu cilvēku rēķina vai ar citu cilvēku starpniecību, bez tam cilvēks strādā sociālistiskajā uzņēmumā, lai nodrošinātu sabiedrības vajadzības kopumā, tad trešais piemērs ilustrē ekonomiskās ražošanas veselīgo pamatu. Taču visos, pat visnelabvēlīgākajos apstākļos ražošanas process turpinās tikai tāpēc, ka cilvēkam ir jānodrošina sava eksistence. To skaidri apstiprina fakts, ka kapitālistiskajā sabiedrībā produkcija pieaug un peļņa koncentrējas privātipašnieku saujņas rokās, kuri, pašiem nestrādājot, ekspluatē darbaļaudis, kas ir

spiesti piedalīties ražošanā, lai izdzīvotu. “Zaļā Grāmata” ne tikai atrisina materiālās ražošanas problēmu, bet arī norāda cilvēkiem ceļu uz sabiedrības problēmu visaptverošu atrisinājumu, kura mērķis ir sasniegt personības pilnīgu materiālu un garīgu atbrīvotību un vispārēju laimi.

Citi piemēri.

Pieņemsim, ka sabiedriskā bagātība sastāv no desmit nosacītām vienībām un iedzīvotāju skaits arī ir desmit. Šajā gadījumā katram no viņiem pienākas 10:10 – viena sabiedrības bagātības daļa. Bet, ja vairāki sabiedrības locekļi izrādās lielākas daļas īpašnieki, tad pārējiem nepieder nekas, jo viņiem pienākošos sabiedriskās bagātības daļu ir piesavinājušies citi. Tāpēc ekspluatatoru sabiedrībā pastāv bagātie un nabagie.

Tagad pieņemsim, ka katram no pieciem šīs sabiedrības locekļiem pieder divas bagātības vienības. Tādā gadījumā pārējiem pieciem nepieder nekas, tātad piecdesmit procentiem sabiedrības locekļu nav viņiem pienākošās sabiedriskās

bagātības daļas, jo katram no pirmajiem pieciem pieder papildu daļas, kas likumīgi pienākas katram no otrā piecnieka.

Ja katra sabiedrības locekļa vajadzību nodrošināšanai pietiek ar vienu sabiedriskās bagātības vienību, tad attiecīgi tas, kuram pieder sabiedriskās bagātības daļa, kas ir lielāka par vienu vienību, būtībā piesavinās sev pārējo sabiedrības locekļu daļu. Tā kā viņu reālā daļa pārsniedz sabiedriskās bagātības vienību, kas nepieciešama viņa vajadzību nodrošināšanai, viņš ir piesavinājies to, lai kļūtu bagātāks, kas ir iespējams tikai uz citu cilvēku rēķina, uz tās sabiedriskās bagātības daļas rēķina, kas pienākas citiem. Tieši šajā apstākli slēpjas tādu cilvēku dzīves veids, kuri netērē, bet krāj vairāk par nepieciešamo, lai nodrošinātu savas vajadzības, kā arī ubagu un nelaimīgo liktenis, kuri, nesaņemdami iztikas līdzekļus, lūdz viņiem likumīgi pienākošos sabiedriskās bagātības daļu. Tā ir zagšana un laupīšana, vēl jo vairāk – tā ir atklāta, ar likumu atļauta laupīšana, kas atbilst ekspluatatoru sabiedrībā valdošajiem nežēlīgajiem likumiem.

Pārpalikumam, kas pārsniedz sabiedrības vajadzības, ir jābūt visu tās locekļu īpašumā. Kas attiecas uz atsevišķām personām, tad viņām ir tiesības radīt krājumus tikai uz savu vajadzību rēķina, jo krājumi, kas pārsniedz vajadzības, ir pretendēšana uz sabiedrisko bagātību.

Labu darbinieku meistarība un centība nav pamats pretendēšanai uz svešu bagātības daļu. Taču viņi var izdevīgi izmantot šīs īpašības savu vajadzību nodrošināšanai un iekrāt uz savu vajadzību rēķina. Darba nespējīgiem un no dzimšanas nepilnvērtīgiem cilvēkiem ir jāsaņem tāda pati sabiedriskās bagātības daļa kā veselajiem.

Sabiedrības bagātību var salīdzināt ar sagādes organizāciju vai produktu noliktavu, kura ik dienas nodrošina zināmu skaitu cilvēku ar tādu produktu daudzumu, kāds viņiem nepieciešams dienas uzturam. Katrs pēc savas vēlēšanās, izmantojot savas iespējas vai prasmi, var patērēt tik, cik uzskata par vajadzīgu, bet pārpalikumu saglabāt. Cilvēks, kurš tiecas saņemt no sabiedriskās noliktavas

lieku daļu, neapšaubāmi, ir zaglis. Cilvēks, kurš izmanto savu māku un veiklību, lai piesavinātos viņa vajadzības pārsniedzošu bagātību, apdraud kopīgo īpašumu.

Jaunā sociālistiskā sabiedrība nepieļauj atšķirīgas sabiedriskas bagātības daļas tās locekļiem. Personai, kura strādā sabiedrisko pakalpojumu sfērā, sabiedrība iedala tās darbam atbilstošu sabiedriskās bagātības daļu.

Mēs sastopamies ar jaunu praksi, kas radusies vēsturiskas pieredzes rezultātā un vainago cilvēka cīņu par pilnīgu brīvību un laimi, pilnīgu viņa vajadzību nodrošināšanu, cīņu pret cilvēka ekspluatāciju, praksi, kas aizliedz patvaļu un nosaka cilvēku ceļu uz taisnīgu sabiedriskās bagātības sadali, kad katrs savu vajadzību nodrošināšanai strādā savā labā, nepiespiežot to darīt citus un nepretendējot uz to, lai citi cilvēki ierobežotu savas vajadzības viņa labā.

Tā ir cilvēka vajadzību atbrīvošanas teorija, kas kalpo pašam cilvēkam.

Jaunā sociālistiskā sabiedrība nav nekas cits kā likumsakarīgs rezultāts, kas izrietējis no pasaulē pastāvošo netaisnīgo

attiecību dialektikas un dabīgi radījis tieši šādu problēmas atrisinājumu. Personīgais īpašums šajā sabiedrībā tiek iegūts bez citu cilvēku ekspluatācijas, un tā nolūks ir nodrošināt cilvēka personīgās vajadzības, bet sociālistiskā īpašuma ražotāji ir ražošanas partneri. Pēdējais nomaina privātīpašumu, kas balstās uz algotu darbaspēku, kuram ir liegtas jebkuras tiesības uz viņa saražoto produkciju.

Cilvēka mājoklis, pārvietošanās līdzekļi, kurus viņš izmanto, bet kuri pieder citam, nauda, no kuras viņš pārtiek, daļēji vai pilnīgi ierobežo cilvēka brīvību; cilvēkam ir jābūt brīvam, bet, lai viņš būtu brīvs, viņam pašam jānosaka savas vajadzības.

Tie, kas nosaka citu cilvēku vajadzības, nosaka arī viņu dzīvesveidu, ekspluatē, bet dažkārt, neraugoties uz pastāvošajiem likumiem, pat paverdzina viņus.

Svarīgāko personīgo vajadzību nodrošināšanas līdzekļi, sākot ar pārtiku un beidzot ar pārvietošanās līdzekļiem un mājokli, ir cilvēka svēts personīgs īpašums, un nekāda noma šajā gadījumā

nav pieļaujama. Šo līdzekļu noma dod to īstenajiem īpašniekiem pat tādā gadījumā, ja tā būtu pati sabiedrība, iespēju iejaukties svešā personīgajā dzīvē, lemt par svešām būtiskām vajadzībām un tātad arī par svešu brīvību, atņemot cilvēkam laimi. Tādā gadījumā var pieņemt, ka apgērba īpašnieks var izgērbt cilvēku un atstāt viņu uz ielas kailu, pārvietošanās līdzekļa īpašnieks var izsēdināt viņu jebkurā ceļu krustojumā, bet mājīpašnieks jebkurā brīdī atstāt viņu bez pajumtes.

Vismaz nenopietni ir mēģinājumi regulēt cilvēka svarīgāko vajadzību nodrošināšanu ar juridiskām, administratīvām vai citām metodēm, jo to nodrošināšana ir sabiedrības dzīves nesagraujams pamats un to nosaka dabīgie likumi.

Sociālistiskās sabiedrības mērķis ir cilvēka laime. To var nodrošināt vienīgi materiālās un garīgās brīvības apstākļos. Brīvības sasniegšana savukārt ir atkarīga no tā, cik brīvi cilvēks vai rīkoties ar personīgo vajadzību nodrošināšanas līdzekļiem, un no tā, kā viņam tiek nodrošinātas šīs svētās tiesības. Citiem vārdiem sakot, personīgo

vajadzību nodrošināšanas līdzekļiem ir jābūt cilvēka personīgajam īpašumam un tie nedrīkst būt neviena apdraudēti. Pretējā gadījumā cilvēks zaudē savu brīvību un laimi, jo dzīvo pastāvīgās bailēs no tā, ka kāds no malas var apdraudēt viņa svarīgākās dzīves vajadzības Mūsdienu sabiedrību virzība no algota darbaspēka uz vienlīdzīgu partnerību ir pasaules ekonomisko koncepciju dialektisks rezultāts, neizbēgams un likumsakarīgs iznākums. Šis jautājums nav atrisināts līdz pat šai dienai.

Strādnieku arodbiedrību augošais spēks kapitālistiskajā pasaulē ir spējīgs pārvērst kapitālistisko sabiedrību no algota darbaspēka sabiedrības par vienlīdzīgu ražošanas partneru sabiedrību.

Sociālistiskās revolūcijas iespējamība sākas tad, kad ražotāji pārņem savu daļu saražotās produkcijas. Šajā gadījumā strādnieku streiku mērķis nav darba algas paaugstināšana, bet prasība piedalīties saražotās produkcijas sadalē. Kā tas izriet no “Zaļās Grāmatas”, agrāk vai vēlāk tas istenosies.

Kādreiz visa sabiedrība sasniegs tādu sociālistiskās sabiedrības stadiju, kurā pilnīgi izzudīs peļņa un nauda, – visa sabiedrība kļūs ražojoša, bet ražošanas rezultāti pilnīgi nodrošinās visus sabiedrības locekļus. Šajā noslēdzošajā posmā peļņa izzudīs pati no sevis un līdz ar to pārstās pastāvēt arī nauda.

Atzīt peļņu nozīmē atzīt ekspluatāciju, jo pats atzišanas fakts paver bezgalīgas iespējas saņemt peļņu, jeb visi mēģinājumi ierobežot to ar dažādiem līdzekļiem ir reformistiski un nav spējīgi radikāli atcelt cilvēku ekspluatāciju.

Galīgais problēmas atrisinājums ir peļņas likvidēšana. Bet, tā kā peļņa ir ekonomiskās attīstības virzītāja, to nevar likvidēt administratīvā ceļā, tai ir pakāpeniski jāizzūd sociālistiskās ražošanas procesa attīstības gaitā līdz ar sabiedrības un katra tās locekļa materiālo vajadzību nodrošināšanu. Uz peļņas likvidāciju ved darbs labklājības celšanas vārdā.

MĀJKALPOTĀJI. Mūsdienu apstākļos mājkalpotāji, neatkarīgi no tā, vai viņi

strādā par maksu vai bez tās, atrodas vergu stāvoklī. Tie ir jauno laiku vergi. Tā kā jaunā sociālistiskā sabiedrība ir būvēta nevis uz algota darbaspēka principa, bet paredz partnerību ražošanā, tad mājkalpotāji izrādās atstāti ārpus dabīgo sociālistisko likumu ietvariem. Viņi nerada materiālas vērtības, jo ir aizņemti nevis ražošanā, bet gan apkalpošanas sfērā, bet saražotās materiālās vērtības saskaņā ar dabīgo sociālistisko likumu ir jādala līdzīgās daļās. Tādēļ mājkalpotājiem nākas strādāt par maksu vai galējā gadījumā pat bez tās.

Tā kā algotie darbinieki strādā par samaksu, viņi ir sava veida vergi, bet mājkalpotāju sabiedriskais stāvoklis salīdzinājumā ar algotajiem darbiniekiem, kuri ir aizņemti dažādās saimnieciskās iestādēs un uzņēmumos, ir zemāks, tad mājkalpotāji ir jāatbrīvo no algota darba verdzības pirmām kārtām.

Mājkalpotāji kā sabiedriska parādība ir nomainījuši vergus. Trešā Vispārējā teorija norāda masām ceļu uz pilnīgu atbrīvošanos no apspiedējiem, paverdzinātajiem un no ekspluatatoru jūga, norāda ceļu uz

*Mājoklis
jāapkalpo tiem,
kas to apdzīvo!*

politisko un ekonomisko varu, uz tādas sabiedrības uzcelšanu, kas apvienotu visus cilvēkus. Tādā sabiedrībā visi cilvēki ir brīvi, jo viņiem pilnīgas brīvības apstākļos ir vienlīdzīgas tiesības uz varu, bagātību un ieročiem.

“Zaļā Grāmata” norāda algotajam darbaspēkam un mājkalpotāju masām ceļu uz atbrīvošanos cilvēka Brīvības vārdā. Tādēļ ir jācīnās par mājkalpotāju atbrīvošanu no verdzības važām un viņu pārvēršanu ražošanas partneros, kas ir aizņēmti materiālās ražošanas sfērā, kuras produkcija tiek dalīta līdzīgās daļās atkarībā no ražošanas elementu skaita. Mājoklis ir jāapkalpo tiem, kas to apdzīvo. Gadījumā, kad palīdzība mājas darbos tomēr ir nepieciešama, tā ir jāveic nevis mājkalpotājiem, kas strādā par samaksu vai bez tās, bet darbiniekiem, kuriem ir nodrošinātas tās pašas sociālās un materiālās garantijas, kādas ir pārējiem sabiedrisko pakalpojumu darbiniekiem.

Muammārs Kadafi

ZALĀ GRĀMATA

TREŠĀ DAĻA

*Trešās Vispasaules Teorijas
sabiedriskais aspekts*

Trešās Vispasaules Teorijas sabiedriskais aspekts

Sabiedriskais, t.i., nacionālais faktors ir cilvēces vēstures virzītājspēks. Vēsturiskās attīstības pamatā ir sabiedriskās saites, kas apvieno cilvēkus kopībā, sākot ar ģimeni un beidzot ar cilti un nāciju.

VĒSTURES VAROŅI IR PERSONĪBAS, KURAS UPURĒ SEVI KOPĪGAS LIETAS LABĀ. Cita apzīmējuma nevar būt. Rodas jautājums: kas tā par “kopīgo lietu”? Viņi upurē sevi citu labā. Bet kas ir šie “citi”? Tie ir ar viņiem saistītie cilvēki. Personības un kolektīva saites ir sabiedriskās saites, citiem vārdiem sakot, cilvēku savstarpējās saites. Nacionālās kopības pamatā ir nacionālā pašapziņa, tātad šīs kopības problēmas būtībā ir nacionālās problēmas.

Nacionālās saites ir sabiedriskās saites, tās ir cilvēku kopību saites. Vārdi “kopība” un “sabiedrība” ir tuvi pēc nozīmes. Vārdam

“sabiedriskais” ir kopīga sakne ar vārdu “sabiedrība”, bet vārdam “nacionālais” – ar vārdu “nācija”. Ja sabiedriskās saites ir nacionālās saites, tad sabiedrība neatkarīgi no tās skaitliskā sastāva paredz noteiktu nacionālu kopumu, bet nācija ir kopība. Mūsu uzdevums nav izskatīt termina “kopība” detaļas. Mēs neuzskatām to par īslaicīgu parādību, kas nav atkarīga no nacionālajām saitēm starp tās locekļiem. Par kopību mēs uzskatām pastāvīgu parādību, kuru nosaka nacionālās saites.

Visas vēsturē eksistējušās kustības vienmēr ir bijušas masveida, tātad kolektīvas kustības – konkrētas kopības locekļu kustības savu interešu vārdā, piemēram, cīņā par savu neatkarību, lai varētu brīvi izteikt sevi kā sabiedrisku veidojumu. Cilvēku sabiedrības kustības vienmēr ir bijušas neatkarības kustības, kad apspiestā un beztiesīgā kopība tiecas pašapliecināties, atbrīvoties no citas kopības kundzības.

Kas attiecas uz cīņu par varu, tad tā, kā tas ir parādīts “Zaļās Grāmatas” pirmajā daļā (Trešās Vispārējās teorijas politiskais aspekts), norit sabiedrības iekšienē tās

dažādos līmeņos, dažkārt skarot pat ģimeni. Sabiedriskā kustība ir noteikta cilvēku kopuma kustība savu interešu vārdā, jo cilvēku sabiedrība pēc dabīgā formēšanās likuma ir vienota, tai ir vienādas sabiedriskās prasības, kuras var apmierināt tikai kopīgi. Šīm prasībām nav individuāla rakstura, tieši otrādi, cilvēkiem, kurus saista nacionālā piederība, ir vienādi priekšstati par viņu tiesībām un kopīgajiem mērķiem. Tāpēc šīs kustības sauc par nacionālajām. Mūsdienu atbrīvošanās kustības ir sabiedriskas kustības. Tās turpināsies līdz tam laikam, kamēr katra nacionālā kopība neatbrīvosies no citas kopības kundzības. Citiem vārdiem sakot, pasaule patlaban pārdzīvo vienu no vēsturiskā procesa parastajām stadijām – nacionālo cīņu stadiju nacionālās pašapziņas triumfa vārdā.

Tāda ir cilvēku sabiedrības attīstības vēsturiskā patiesība. Tā ir sabiedrības dzīves vispārzināma patiesība. Citiem vārdiem sakot, vēstures attīstības pamatā ir nacionāla sabiedriskā cīņa, jo tā ir pašas nacionālās kopības, pašas cilvēku sabiedrības pirmcēlonis, pamats un daba. Vēl jo

vairāk, būdama dabīga dzīves izpausme, tā ir visvarenākā no visiem attīstības faktoriem. Tāpat kā cilvēks, visi dzīvie radījumi dzīvo kopībās: kopība ir dzīvo radījumu eksistences pamats. Nacionālā pašapziņa ir nācijas saglabāšanās pamats. Nacionālo pašapziņu zaudējušās nācijas ir lemtas bojāejai. Nacionālo minoritāšu problēmai kā vienai no mūsdienu politiskajām problēmām ir sabiedrisks raksturs, jo nacionālās minoritātes ir tautas, kas zaudējušas savu nacionālo pašapziņu un rezultātā arī savas eksistences pamatus. Sabiedriskais faktors ir dzīves pastāvēšanas faktors. Tāpēc tas ir nacionālās kopības dabīgs un autonomš dzinējs, kas nodrošina tās eksistenci.

Nacionālo pašapziņu Cilvēku pasaulē var pielīdzināt nedzīvās dabas un debess ķermeņu gravitācijas likumam. Ja Saule zaudētu gravitācijas spēku, tad gāzes, no kurām tā sastāv, izklistu Visumā, un Saule pārstātu eksistēt. Saules eksistences pamatā ir tās gāzu monolitāte. Tātad eksistences pamatā ir vienotības faktors. Sabiedriskais faktors, t.i., nacionālā pašapziņa ir jebkuras sabiedrības vienotības pamats. Tieši tāpēc

asociācijas cīnās par nacionālo vienotību, saredzot tajā savas eksistences garantiju.

Nacionālais faktors ir sabiedriskā saite, kas spontāni mudina nacionālo kopību pašsaglabāties, tāpat kā gravitācijas spēks spontāni saglabā fizisko ķermeni, noturot tā daļas vienotā masā ap kodolu. Daļiņu atbrīvošanās, kas ir atombumbas radišanas teorijas pamatā, notiek, šķēļoties kodolam, kas ir elektronu pievilkšanās avots. Kad šo daļiņu vienotība sabrūk, tiek zaudēts gravitācijas spēks un katra daļiņa atbrīvojas. Tas ir atombumbas darbības princips. Tāda ir šo parādību daba. Tas ir nemainīgs dabas likums, un, ignorējot to vai nonākot ar to pretrunā, cilvēks izjauc dabas gaitu. Cilvēku dzīves gaita tiek traucēta arī tad, ja nacionālā pašapziņa kā sabiedrisks faktors, kā savstarpējas pievilkšanās un kopības faktors tiek ignorēts vai arī nonāk pretrunā ar to.

Savā ietekmes pakāpē uz attiecīgās kopības vienotību sabiedriskajam faktoram var līdzināties vienīgi reliģiskais. Šis faktors dažkārt šķir nacionālo kopību vai arī otrādi – apvieno dažādu nacionalitāšu kopības. Rezultātā vienmēr uzvar sabiedris-

kais faktors. Tā tas ir bijis visas vēstures gaitā.

Vēsturiski katrai nacionālajai kopībai ir vajadzīga sava reliģija. Bet dzīvē tas ir citādi, un tieši šis apstāklis ir īstais konflikta un tautu dzīves nestabilitātes cēlonis visos laikos.

Principā katrai tautai ir vajadzīga sava reliģija. Izņēmumi tikai apstiprina likumu. Šādi izņēmumi rada nenormālu stāvokli, kas kļūst par īsto konflikta cēloni vienotas nacionālas kopības iekšienē. Vienīgā iespēja, kā likvidēt šo konfliktu, ir izjaukto dabīgo likumu atjaunošana, kas norāda uz to, ka katrai nācijai ir vajadzīga sava reliģija. Tikai tad sabiedriskais faktors nonāks saskaņā ar reliģiozo un tiks atjaunota harmonija, cilvēku sabiedrība stabilizēsies un attīstīsies vajadzīgajā virzienā.

Laulība ir institūts, kas atstāj uz sabiedrību kā pozitīvu, tā arī negatīvu ietekmi. Neskatoties uz to, ka gan vīrietim, gan sievietei ir brīvas izvēles tiesības, laulība vienas kopības iekšienē neapšaubāmi nostiprina tās vienotību, sekmē tās plānveidīgu pieaugumu un harmonizē sabiedrisko faktoru.

ÇİMENE

ĢIMENE

Cilvēkam kā atsevišķai personai ģimene ir svarīgāka par valsti. Cilvēce pazīst jēdzienu “personība” (cilvēks), bet normāls cilvēks (personība) – jēdzienu “ģimene”. Ģimene ir cilvēka šūpulis, viņa tēva mājas un sociālā aizsardzība. No laika gala cilvēci veido Personības un Ģimenes, bet ne Valstis. Cilvēcei nav tāda jēdziena kā Valsts. Valsts ir mākslīgi radīta politiska, ekonomiska un dažkārt arī militāra sistēma, kura nekādi nav saistīta ar jēdzienu “cilvēce”. Ģimeni var salīdzināt ar atsevišķu augu dabas pasaulē. Augs ir augu pasaules pamats. Augu kultivēšana plantācijās, dārzos un tml. ir mākslīga, un tai nav nekā kopīga ar auga dabu, kas līdzīgi ģimenei sastāv no daudziem zariem, lapām un ziediem. Tam, ka politiskie, ekonomiskie un militārie faktori ir piemērojuši milzīgu skaitu ģimeņu dzīvei valsts robežās, nav nekāda sakara

ar cilvēci. Jebkura situācija, apstākļi vai pasākumi, kas noved pie ģimenes iziršanas vai tās izžušanas, ir ne tikai nehumāni un pret dabīgi, tie ir vardarbīgi un tāpat kā auga lapu, zaru un ziedu nolaušana noved pie auga novīšanas un bojāejas.

Sabiedrība, kurā kaut kādu apstākļu dēļ pastāv draudi ģimenes vienotībai un tās pastāvēšanai, atgādina plantāciju, kurā augi var tikt izrauti ar saknēm, nokalst aiz valgmies trūkuma un aiziet bojā no sausuma vai vienkārši novīst. Cilvēku sabiedrībā ir līdzīga ziedošam dārzam vai koptai druvai, kur augi attīstās dabīgi, zied, aizmetas un dod augļus.

Ziedoša ir sabiedrība, kurā plaukst ģimene, kur cilvēks brīvi attīstās ģimenē, ar kuru ir saistīts ciešām saitēm. Viņš atgādina lapu, kuras eksistence bez zara nav iespējama. Tāpat arī cilvēka dzīve ārpus ģimenes zaudē jēgu un sabiedrisko saturu. Ja cilvēku sabiedrība kādreiz kļūst par sabiedrību bez ģimenes, tā būs kļaidoņu sabiedrība un atgādinās mākslīgu augu.

CILTS

Cilts būtībā ir tā pati ģimene, tikai lielāka pēcnācēju skaita dēļ sazarojusies. Nācija savukārt ir tā paša iemesla dēļ sazarojusies cilts. Tātad nācija ir liela cilts. Pasaule ir nācija, bet nācija, kas sadalījusies daudzās nācijās iedzīvotāju skaita pieauguma dēļ, tātad pasaule ir milzīga nācija. Ģimeni veido tie paši sakari, kas veido cilti, nāciju un pasauli, tikai līdz ar šo kopību skaitlisko pieaugumu šie sakari atslābst. Cilvēce ir starpnacionālie sakari, nācija ir starpcilšu sakari, bet cilts – starpģimeņu sakari. Šo sakaru noturība un stiprums virzienā no lejas uz augšu kļūst vārgāki. Tā ir vispārzināma patiesība, kuru nav iespējams noliegt.

Tādejādi sabiedriskie sakari, saliedētība, vienotība, mīlestība un savstarpēja pieķeršanās ģimenes līmenī ir stiprāka nekā cilts līmenī, cilts līmenī

stiprāka nekā nācijas līmenī. Intereses, privilēģijas un ideāli, kurus nosaka šie sabiedriskie sakari, ir neapstrīdami un stipri pēc savas dabas – ģimenes līmenī tie ir stiprāki nekā cilts līmenī, cilts līmenī stiprāki nekā nācijas līmenī, bet nācijas līmenī stiprāki nekā pasaules līmenī.

Līdz ar ģimenes, cilts, nācijas un cilvēces izzušanu izzustu arī sabiedriskie sakari un līdz ar to arī šo kopību nosacītās vērtības, privilēģijas un ideāli. **TĀPĒC, LAI BŪTU IESPĒJAMS IZMANTOT VĒRTĪBAS, PRIVILĒĢIJAS UN IDEĀLUS, KURUS RADA SAVSTARPĒJIE SAKARI, VIENOTĪBA, SAVSTARPĒJA PIEĶERŠANĀS UN MĪLESTĪBA ĢIMENES, CILTS, NĀCIJAS UN VISAS CILVĒCES LĪMENĪ, CILVĒKU SABIEDRĪBAI IR ĀRKĀRTĪGI SVARĪGI SAGLABĀT KĀ ĢIMENES UN CILTS, TĀ ARĪ NĀCIJAS UN PASAULES SALIEDĒTĪBU.** No savstarpējo sakaru, žēlsirdības, solidaritātes un interešu viedokļa ģimenes sabiedrībai ir dodama lielāka sociāla priekšroka nekā ciltij, ciltij savukārt – lielāka, nekā nācijai, bet nācijai – lielāka nekā internacionālai sabiedrībai.

CILTS PRIEKŠROCĪBAS

Tā kā cilts ir liela ģimene, tā nodrošina saviem locekļiem tās pašas materiālās un sociālās garantijas, kādas ģimene nodrošina saviem locekļiem. Cilts ir ģimenes nākamā stadija. Jāuzsver, ka ārpus ģimenes cilvēks dažkārt var uzvesties necienīgi, jo ģimene ir neliela sabiedrība un viņš nejūt tās kontroli. Vadoties pēc šiem apsvērumiem, cilts ir izstrādājusi saviem locekļiem uzvedības normas, kas ir kļuvušas par sabiedriskās audzināšanas normām un ir pārākas par jebkuru audzināšanu skolā. Cilts ir sociāla skola, kurā katrs cilvēks no bērnības apgūst principus, kuri ar laiku kļūst par uzvedības normu, bet, cilvēkam pieaugot, reflektoriski nostiprinās viņa apziņā. Citādi tas ir ar iemaņām un zināšanām, kas nostiprinās formālā audzināšanas un apmācības procesā skolā, kuras, cilvēkam pieaugot, pamazām tiek zaudētas, jo ir iegūtas empīriskā ceļā un cilvēks saprot, ka tās viņam ir iemācītas mākslīgi.

Cilts ir cilvēka sociālā aizsardzība, kas nodrošina viņa sociālās vajadzības. Atbilstoši pieņemtajām tradīcijām cilts

vajadzības gadījumā nodrošina savu locekļu izpirkšanu, kopīgi maksā par viņiem soda naudu, kopīgi atriebj un aizstāv viņus, citiem vārdiem sakot, nodrošina viņu sociālo aizsardzību.

Asinsradniecība ir galvenais, bet ne vienīgais cilts formēšanās faktors, jo pastāv arī tāda forma kā pievienošanās ciltij. Ar laiku atšķirības starp cilts locekļiem, kuri ir asinsradnieki, un tiem, kuri ir pievienojušies ciltij, izzūd, un cilts kļūst par vienotu sociālu un etnisku veidojumu. Tomēr šī vienotība pirmām kārtām balstās uz asinsradniecību un kopīgu izcelsmi.

NĀCIJA

Nācija nodrošina cilvēkam plašāku politisko un nacionālo aizsardzību nekā cilts. Traibalisms, uzticība savai ciltij, sagrauj nacionālās jūtas, atslābina uzticību savai nācijai un kaitē tai, tieši tāpat kā cilvēka uzticība ģimenei mazina viņa uzticību ciltij un atslābina to. Nacionālais fanātisms pat tādā pakāpē, kādā tas piemīt nācijai, apdraud cilvēci.

Nācija vispasaules sabiedrības ietvaros ir tas pats, kas ģimene cilts ietvaros. Jo stiprāks naidis starp ģimenēm, kuras ietilpst ciltī, jo stiprākas katras ģimenes savstarpējās saites, jo lielākus draudus šīs ģimenes rada ciltij. Analogas parādības ir vērojamas ģimenē: jo izteiktāka ir viena ģimenes locekļa nepatika pret otru, jo stingrāk katrs no viņiem aizstāv savas personīgās intereses, jo vairāk ir apdraudēta ģimenes pastāvēšana. Ja ciltis,

kuras veido nāciju, naidoņas un katra cilts uzstājīgi aizstāv tikai savas intereses, nācijas pastāvēšanai draud lielas briesmas. Nacionālais fanātisms, spēka lietošana pret vājākām nācijām, kā arī vienas nācijas progress uz otras īpašuma iekarošanas rēķina nodara ļaunumu un kaitē visai cilvēcei.

Tomēr stiprs, sevi cienošs cilvēks, kurš apzinās savas personīgās atbildības pakāpi, ir nepieciešams un noderīgs ģimenei. Stipra, sevi cienoša ģimene, kura apzinās savu sociālo un materiālo nozīmi, ir noderīga ciltij. Attīstīta, civilizēta un ražojoša nācija ir noderīga visai pasaulei. Sabiedrības politiskā un nacionālā struktūra degradē, ja tā nolaižas līdz sociālu kategoriju līmenim, līdz cilts un ģimenes līmenim, kontaktējas un rēķinās ar tām.

Nācija ir liela ģimene, kas ir nogājusi attīstības ceļu no cilts līdz cilšu kopībai. Ģimene var kļūt par nāciju, tikai noejot cilts, cilšu dalīšanas un cilšu sajaukšanās stadijas. Tas ir ilgstošs sociāls process. Taču dabīgais laika plūdums, no vienas puses, sekmēdams jaunu nāciju rašanos, no otras, –

novēd pie veco sairšanas. Līdz ar to jāsecina, ka jebkuras nācijas veidošanās vēsturiskajā pamatā ir izcelsmes un likteņa kopība, turklāt izcelsmes kopībai ir galvenā loma, bet likteņa kopībai – otršķirīgā. Nācijai ir raksturīga ne tikai izcelsmes kopība, kaut arī šī pazīme ir nācijas pamats. Nācija ir vēsturiski izveidojies cilvēku konglomerāts, kas apdzīvo vienu teritoriju, veido vienu vēsturi, kultūras mantojumu un kopīgu likteni. Tātad, izņemot asinsradniecību, nācijas formēšanās galīgajā rezultātā ir svarīgs **SAPLŪŠANAS FAKTORS UZ KOPIĢA LIKTEŅA PAMATA.**

Bet kādēļ tad pasaules kartē vienas varenas valsts izzūd un to vietā rodas jaunas? Vai šīs parādības pamatā ir politiski iemesli, kuriem nav nekāda sakara ar Trešās Vispārējās teorijas sabiedrisko raksturu, vai tam ir arī sabiedriska rakstura iemesli, kas tieši saistīti ar šo “Zaļās Grāmatas” nodaļu? Paraudzīsimies.

Ģimene, bez šaubām, ir sociāls un nevis politisks veidojums. Tas pats attiecas uz cilti, jo tā ir ģimene, kas pēcnācēju skaita rezultātā kļuvusi par daudzām ģimenēm,

kas veido cilti. Nācija ir skaitliski izaugusi cilts, kas ir sadalījusies jaunos atzarojumos un jaunās ciltīs.

Nācija ir sociāls veidojums, kura pamatā ir nacionālie sakari. Cilts ir sociāls veidojums, kas radies uz cilts sakaru pamata, ģimene – sociāls veidojums uz ģimenes sakaru pamata. Sociāli veidojumi ir arī nācijas, kuras apvieno vispārcilvēciskas saites. Tās ir aksiomas.

Valsts ir politisks veidojums. Valsts veido pasaules politisko karti. Bet kāpēc dažādos laikmetos šī karte ir mainījusies? Tas ir noticis un notiek tāpēc, ka valsts kā politisks veidojums var atbilst vai neatbilst sabiedriskajam veidojumam. Ja valsts ir mononacionāla, tad tā pastāv ilgi un bez pārmaiņām, bet, ja kolonizācijas vai pagrimuma rezultātā situācija pārmainās, tad nacionālās cīņas, nacionālās atdzimšanas un nacionālās vienotības lozungu iedvesmota, tā sāk cīņu par savu neatkarību un atdzimst no jauna. Ja valsts kā politisks veidojums apvieno vairāk nekā vienu nāciju, tad tās politiskā struktūra izjūk, jo katra nācija tiecas pēc nacionālās neatkarības.

Tā tas ir noticis ar slavenām pasaules impērijām, kuras visas ir bijušas nāciju kopības un savu nacionālistisko tieksmju dēļ uzsākušas cīņu par savu neatkarību, kas arī noveda līdz impēriju kā politisku veidojumu sabrukumam, bet to veidojušie elementi panāca atbilstību savam sabiedriskajam pamatam. Šīs parādības spilgtus piemērus mēs varam atrast visā pasaules vēsturē.

Bet tādā gadījumā kāpēc uz dažādu nāciju apvienošanās pamatiem rodas impērijas? Tam par iemeslu ir tas fakts, ka valsts, atšķirībā no cilts vai nācijas, nav tikai sabiedriska veidojums. Valsts ir politisks veidojums, kura rašanos nosaka vesela faktoru virkne, no kuriem svarīgākais ir nacionālā pašapziņa. Nacionālā valsts ir vienīgā politiskā forma, kas atbilst dabīgam sabiedriskam veidojumam. Tāda valsts var pastāvēt mūžīgi, ja neķļūst par citas stiprākas valsts uzbrukuma objektu un ja tādas valsts politisko struktūru neietekmē tās sabiedriskās struktūras – cilts, klani un ģimenes. Ja valsts politiskā struktūra nonāk sabiedriskās struktūras – cilts, klana vai ģimenes – ietekmē, tā sairst.

Valsti (ar to nav domāta vienkārša, mononacionāla valsts) veido arī citi faktori: reliģiozie, ekonomiskie un militārie.

Kopīga reliģija var apvienot vienā valstī vairākas nācijas. Apvienošanās var notikt arī ekonomisku vai militāru apsvērumu dēļ. Tāpēc pasaule kļuvusi par liecinieci tam, ka valstis vai impērijas, kas eksistējušas vienā laikmetā, izzūd citā.

Ja nacionālais gars izrādās stiprāks par reliģisko, tad cīņa starp dažādām nācijām, kas līdz tam bijušas apvienotas ar vienu reliģiju, pastiprinās, un katra no šīm nācijām panāk neatkarību, atgriežoties pie tai raksturīgās sabiedriskās struktūras, bet impērija sabrūk. Ja reliģiskais gars gūst virsroku pār nacionālo un vairākas nācijas apvienojas zem vienas reliģijas karoga, notiek atgriezenisks process, bet ar laiku virsroku atkal var gūt nacionālais gars.

Jebkuru valsti, kas apvieno vairākas nācijas reliģisku, ekonomisku, militāru vai ideoloģisku apsvērumu dēļ, var plosīt nacionālās cīņas, kamēr katra nācija nepanāk neatkarību, tātad kamēr sabiedriskais faktors pilnīgi neuzvar politisko.

Tādējādi, neraugoties uz to, ka valsts pastāvēšana ir politiskās nepieciešamības diktēta, cilvēka dzīves pamatu veido ģimene, cilts, nācija un, visbeidzot, visu cilvēku sabiedrība. Sabiedriskais faktors ir svarīgākais un pastāvīgākais nacionālās pašapziņas faktors. Tāpēc ir jāņem vērā sociālā realitāte, jāpievērš uzmanība normāli attīstīta cilvēka audzināšanai vispirms ģimenē, tālāk – ciltī, kura ir kā sabiedriska aizstāvis un dabīga sociāla skola, kurā cilvēks, izņemot ģimeni, tiek audzināts sabiedriski, bet pēc tam nācijai, jo cilvēks apgūst īsteno sociālo vērtību jēgu caur ģimeni un cilti, kas ir dabīgi sabiedriski veidojumi un ir radušies bez iejaukšanās no ārienes. Tātad uzmanība pret ģimeni cilvēka vārdā, uzmanība pret cilti ģimenes vārdā un līdz ar to – cilvēka vārdā – un uzmanība pret nāciju – tās visas ir nacionālās pašapziņas sastāvdaļas, jo nacionālais faktors kā sabiedriskais spēks ir darbīgs, patiens un pastāvīgs vēstures virzītājspēks.

Cilvēku sabiedrību savstarpējo sakaru ignorēšanai un politisko sistēmu radīšanai,

kas ir pretrunā ar sociālo realitāti, var būt tikai īslaicīgs raksturs, jo šādas sistēmas neizbēgami sabrūk zem sabiedriskā faktora, spiediena, t.i., nacionālo tieksmju rezultātā.

Visas augstāk minētās shēmas nav sadomātas, tās ir patiesas un ir cilvēku dzīves īstenais pamats. Lai nepieļautu kļūdas, katram cilvēkam šajā pasaulē tas ir jāapzinās un attiecīgi jārikojas. Šo neapstrīdamo patiesību zināšana ir nepieciešama tādēļ, lai izvairītos no jebkurām novirzēm un kļūdām, un cilvēku eksistences pamatu nezināšanas vai ignorēšanas dēļ nesagrautu cilvēku sabiedrības dzīves plūdumu.

SIEVIETE

SIEVIETE

Sieviete ir cilvēks. Vīrietis arī ir cilvēks. Tā ir neapstrīdama patiesība. Tātad vīrietis un sieviete vienādā pakāpē ir cilvēki un uzsvērt viņu atšķirības kā starp vienlīdzīgām būtnēm ir acīm redzama un ne ar ko neattaisnojama netaisnība. Sieviete, tāpat kā vīrietis, ēd, dzer, neieredz un mīl, domā, mācās un saprot. Sieviete, tāpat kā vīrietim, ir vajadzīga pajumte, apģērbs un pārvietošanās līdzekļi. Sieviete, tāpat kā vīrietis, izjūt badu, slāpes, tāpat kā vīrietis, sieviete dzīvo un mirst.

Un tomēr vīrietis ir vīrietis, bet sieviete ir sieviete. Kāpēc? Kāpēc sabiedrība nesastāv tikai no vīriešiem vai tikai no sievietēm, bet kā no vieniem, tā otriem? Vīrieti un sievieti ir radījusi pati daba. Ar ko vīrietis atšķiras no sievietes? Kāpēc daba ir radījusi viņus abus?

Acīmredzot viņu abu vienlaicīgā pastāvēšana uz zemes ir dabiska nepiecie-

šamība. Tādējādi katrs no viņiem nav tāds kā otrs. Atšķirību starp viņiem ir noteikusi daba, ko apliecina viņu vienlaicīgā eksistence uz zemes. No tā izriet, ka katram ir sava noteikta, atšķirīga loma. Tātad katram ir nepieciešami apstākļi savu lomu izpildīšanai, turklāt šie apstākļi ir dažādi. Lai saprastu, kādas ir šīs lomas, nepieciešams noskaidrot sievietes organisma atšķirības no vīrieša organisma, tātad to, ar kādām atšķirībām viņus ir apveltījusi daba.

Sieviete ir sieviešu dzimtes radījums. Vīrietis ir vīriešu dzimtes radījums. Šim apstāklim spēkā esot, sievietei, ārsta – ginekologa vārdiem sakot, “ir menstruācija”, t.i., regulāra slimība, kas izpaužas ikmēneša asiņošanā. Vīrieša organismam šāda parādība nav raksturīga. Tātad sievietei, kas pēc dabas ir sieviešu dzimtes radījums, ir ikmēneša asiņošanas. Kad tās izpaliek, tas nozīmē, ka sieviete ir kļuvusi grūta. Grūtniecības periodā sieviete ir slimīgā stāvokli gandrīz gadu. Šajā periodā viņa nespēj turpināt savu parasto darbu. Radību process, savlaicīgs vai priekšlaicīgs, sievietei ir saistīts ar mokām.

Pēc tam sievietē zīda savu bērnu ar krūti. Normālos apstākļos tas ilgst divus gadus. Dabīgās barošanas procesa laikā bērnam jāatrodas pie mātes. Tas liedz sievietei nodoties savam pastāvīgajam darbam, jo šajā dzīves periodā viņa ir tieši atbildīga par otru cilvēku un palīdz viņam izpildīt viņa dzīves funkcijas. Bez viņas palīdzības bērns aizietu bojā. Vīrietis no tā visa ir “atbrīvots”. Tā spriež ārsts-speciālists.

Šie dabas dotumi, kas nosaka būtisko atšķirību starp vīrieti un sievieti, padara viņu vienlīdzību neiespējamu un tai pašā laikā nosaka abu būtību – vīrieša un sievietes – pastāvēšanas nepieciešamību. Katram no viņiem dzīvē ir sava loma jeb funkcijas, kas atšķiras no otra lomas un funkcijām. Viņi nevar aizvietot viens otru – vīrietis nevar izpildīt tās funkcijas, ko daba uzlikusi sievietei, un otrādi. Jāņem vērā, ka sievietes bioloģiskās funkcijas ir smags slogs, kas prasa daudz spēka un izturības, taču bez šīs sievietes funkcijas tiktu pārtraukta cilvēku dzīve. Šo funkciju ir noteikusi daba, sievietē to nav uzņēmusies brīvprātīgi, un tā viņai nav uzspiesta. Bet

tā ir obligāta, jo bez tās cilvēce pārstatu eksistēt.

Pastāv tīša iejaukšanās grūtniecības procesā. Tā izdzēš nākamā cilvēka dzīvību. Tāpat pastāv iejaukšanās dzemdību gaitā un pat zīdīšanas procesā. Visi šie iejaukšanās veidi ir vienas ķēdes posmi, kas ir vērsti pret dabīgo dzīvi. To galējā robeža ir slepkavība, kad sieviete, nevēlēdamās būt grūta, dzemdēt un barot bērnu, pārtrauc grūtniecību un nogalina savu būtību. Kaut arī šādu iejaukšanos mērogi ir dažādi, tie pēc būtības neatšķiras no jebkuras citas rupjas iejaukšanās dabas dzīvē.

Tendence atņemt sievietei tās dabīgo mātes lomu un aizstāt viņu (māti) ar mazbērnu novietni ir atteikšanās no humānas cilvēku sabiedrības likumiem un to aizstāšana ar bioloģiskas sabiedrības likumiem, kas padara dzīvi mākslīgu. Bērnu atšķiršana no mātēm un viņu uzturēšana mazbērnu novietnēs padara viņus līdzīgus cāļiem putnu fermās. Pašas mazbērnu novietnes var salīdzināt ar inkubatoriem, kuros nobaro cāļus. Cilvēku sabiedrībā ir pieļaujamas tikai dabīgas attiecības,

kad māte pati audzina savu bērnu. Tas ir saskaņā ar cilvēka dabu un viņa pašcieņu. **BĒRNAM IR JĀAUG ĢIMENĒ, MĀTES UN TĒVA, BRĀĻU UN MĀSU SABIEDRĪBĀ,** bet ne “putnu fermā”. Cāļiem, tāpat kā pārējiem dzīvnieku pasaules pārstāvjiem, arī ir vajadzīga māte, arī to audzēšana fermās, kas savukārt atgādina mazbērnu novietnes, kavē putnu dabīgo attīstību. Tāda putna gaļa atgādina mākslīgu, tā ir negaršīga un, iespējams, pat neveselīga, jo šis putns ir audzis nedabīgos apstākļos. Savvaļas putna gaļa ir garšīgāka un barojošāka, jo tas ir audzis, mātes aprūpēts, un saņēmis normālu barību. **BĒRNUS, KURIEM NAV ĢIMENES UN PAJUMTES, PALĪDZ AUDZINĀT SABIEDRĪBA. VIENĪGI ŠIEM BĒRNIEM SABIEDRĪBA IEKĀRTO MAZBĒRNU NOVIETNES UN TAMLĪDZĪGAS IESTĀDES! SABIEDRĪBAS GĀDĪBA PAR VIŅIEM IR VĒLAMĀKA PAR ATSEVIŠĶU PERSONU, KAS NAV BĒRNA VECĀKI, RŪPĒM.**

Ja izdarītu mēģinājumu, lai noteiktu bērna dabīgo noslieci un noskaidrotu, kam viņš dod priekšroku – mātei vai “bērnu

fermai”, bērns bez svārstišanās izvēlētos māti. Tā kā bērns dabīgi tiecas pie savas mātes, tad tieši māte ir viņa dabīgais un ideālais sargs. Atraut bērnu no mātes un nodot viņu mazbērnu novietnē ir vardarbība, kas traucē bērna dabīgajai tieksmei.

Dabīgai attīstībai ir jābūt normālai un brīvai. Mātes aizstāšana ar mazbērnu novietni ir vardarbība, kas traucē bērna dabīgu un brīvu attīstību. Bērni apmeklē mazbērnu novietnes piespiedu kārtā, ģimenes materiālo apstākļu dēļ vai savā bērna nesaprašanā. Viņus nodod tur tīri materiālu, nevis sociālu apstākļu dēļ. Ja viņus nepiespiestu to darīt un neizmantotu viņu naivumu, bērni neietu uz mazbērnu novietnēm, bet paliktu pie savām mātēm. Šai antihumānajai un pret dabīgajai rīcībai ir tikai viens attaisnojums – sievietei ir nostādīta viņai nelabvēlīgos apstākļos, viņa ir spiesta pildīt sociālas funkcijas, kas ir pretrunā ar viņas mātes pienākumiem.

Sievietei, kuru daba ir apveltījusi ar viņai vien raksturīgām funkcijām, kas atšķiras no vīrieša funkcijām, ir jārada

citādi apstākļi nekā vīrietim, tādi apstākļi, kuros viņai būtu dotas iespējas izpildīt savas dabīgās funkcijas.

Mātes instinkts ir dots sievietei, nevis vīrietim, tāpēc, bez šaubām, bērnu nevar atraut no mātes. Jebkurš mēģinājums šķirt bērnu no mātes ir vardarbība un patvaļa. Sieviete, kura atsakās pildīt mātes pienākumus, nonāk pretrunā ar savu dabas noteikto dzīves uzdevumu. Sieviete ir jānodrošina visas tiesības un jārada visi apstākļi, lai viņa spētu izpildīt savas dzīves galveno aicinājumu, turklāt katra varmācība, kas piespiestu sievieti pildīt viņas mātes pienākumus nelabvēlīgos apstākļos, ir jānovērš.

Viens faktors šajā gadījumā izslēdz otru. Sieviete, kas pret savu gribu atsakās no savas dabīgās funkcijas dzemdēt un audzināt bērnus, ir vardarbības un patvaļas upuris. Sieviete, kurai jāveic darbs, kas padara viņu nespējīgu īstenot savu dabīgo funkciju, nav brīva un dara to savu dzīves apstākļu spiesta, jeb cilvēka vajadzību nodrošināšana ir brīvība.

Pie labvēlīgiem un obligātiem noteikumiem, kas sekmē sievietes iespējas

pildīt dabīgo, no vīrieša atšķirīgo dzīves aicinājumu, pieder tādi apstākļi, kādi jārada slimajai sievietei grūtniecības periodā, kad viņa nēsā sevī bērnu, kas ierobežo viņas fiziskās iespējas. Necilvēciski ir nostādīt sievieti mātes cerībās tādos apstākļos, kas nav savienojami ar viņas fizisko stāvokli, piemēram, likt viņai veikt smagu fizisku darbu. Tā ir vai nu atreibība sievietei par viņas neuzticību mātes pienākumiem, vai arī nodoklis, ko viņa maksā par to, lai iekļūtu viņas dabai svešajā vīrieša pasaulē.

Pārliecība, kuru nereti izplata pati sieviete, ka viņa nodarbojas ar fizisku darbu brīvprātīgi, neatbilst patiesībai. Patiesībā viņa, pati to neapzinādamās, nodarbojas ar to tikai tāpēc, ka cietsirdīgā materiālā sabiedrība ir nostādījusi viņu bezizejas stāvoklī un piespiedusi pakļauties šiem apstākļiem, kaut arī viņa uzskata, ka viņai ir dota izvēles brīvība. Pat pastāvot mūsdienu vienlīdzības principam starp vīrieti un sievieti, sievietei nav pilnīgas izvēles brīvības.

Milzīgā sievietes krāpšana slēpjas pašā vārdā “pilnīga”, jo tas nonivelē tās svarīgās dabīgās īpatnības, kuras atšķir

vīrieti no sievietes un nosaka viņas dabīgo vietu dzīvē.

Vīrieša un sievietes vienlīdzīgas tiesības pārnēsāt smagus priekšmetus, kad sieviete ir grūtniecības stāvokli, ir patvaļa un cietsirdība. Abu dzimumu vienlīdzība netīra darba izpildīšanā ir nesavienojama ar sievietes skaistumu un sievišķību. Tā ir cietsirdība. Vīrietis un sieviete ir vienlīdzīgi visās cilvēku attiecību sfērās. Piemēram, nav pieļaujams, ka viens no viņiem stātos laulībā pret paša gribu, laulības šķiršana bez taisnīgas tiesas vai bez abpusējas vienošanās. Sieviete ir mājas saimniece, jo māja ir viens no svarīgākajiem faktoriem sievietes grūtniecības, dzemdību un bērna zīdīšanas laikā. Mātes instinkts ir viņas dabas pamatā. Liegt bērniem māti vai liegt sievietei māju ir patvaļa.

Sieviete ir sieviešu dzimtes būtne, un tas nozīmē, ka viņa bioloģiski atšķiras no vīrieša. Šis sievišķīgās dabas ietekmē sievietei piemīt īpašības, kas pamatos atšķiras no vīrieša īpašībām. Tās izpaužas kā viņu abu ārējā izskatā, tā arī cilvēciskajā būtībā. Tas ir neapstrīdams dabas fakts.

Sieviete ārēji atšķiras no vīrieša, tāpat kā dzīvnieku un augu pasaulē sieviešu dzimtes pārstāves atšķiras no vīriešu dzimtes pārstāvjiem. Vīriešu dzimtes eksemplāri ir spēcīgāki un rupjāki, tai pašā laikā sieviešu dzimtes pārstāves kā augu, tā arī dzīvnieku pasaulē pēc savas dabas ir skaistākas un maigākas.

Tās ir mūžsenas, vispārizplatītas reālijas, atbilstoši kurām daba ir radījusi visus dzīvos organismus, vienalga, vai tie būtu cilvēki, dzīvnieki vai augi. Saskaņā ar dabas likumiem vīriešu dzimtes pārstāvji ir rupjā spēka nesēji, bet sieviešu dzimtes pārstāves ir skaistuma un maiguma nesējas. Tas atbilst abu dzimumu lomām. Šis dabas likums ir taisnīgs. Tas ir brīvības galvenais likums, tāpēc jebkura iejaukšanās, kas ir pretrunā ar dabu un brīvību, ir patvaļa. Dabas īpatnību noniecināšana, patvaļīga šo normu pārkāpšana ir dzīves vērtību ignorēšana un iznīcināšana. Daba ir radījusi visu tādu no dzimšanas līdz nāves mirklīm. Jebkura dzīva būtne piedzimst, dzīvo un mirst. Visa dzīve no sākuma līdz galam balstās uz dabīgiem likumiem, kas

neparedz ne piespiešanu, ne izvēli. Tas ir dabīgs likums, kura pamatā ir dabīga brīvība.

Augu, dzīvnieku un cilvēku pasaulē saskaņā ar mūžīgo dzīves plūdumu noteikti pastāv kā vīrišķās, tā sievišķās būtnes. Bet tās ne tikai pastāv, tās noteikti pilda savas funkcijas, kuru izpildīšanai ir radītas un kuras tām jāpilda pilnā apjomā. Ja tas tā nenotiek, tas nozīmē, ka kaut kādu apstākļu dēļ dabīgais dzīves plūdums ir traucēts. Taču gandrīz visā pasaulē vīriešu un sieviešu lomas cilvēku sabiedrībā tiek jauktas – pastāv tendence piešķirt sievietei vīrieša lomu. Tā ir varmācība pret dabu, kas ir noteikusi katram – kā vīrietim, tā sievietei – savu lomu, pretējā gadījumā sākas regress. Šī tendence ir pretrunā ar dabu, tā ierobežo brīvības likumu, vērsas pret eksistences un dzīves dabīgajiem likumiem.

Vīrietim un sievietei ir jāpilda viņiem nolemtās lomas, kuru dēļ viņi ir nākuši pasaulē. Jebkura, pat daļēja atkāpšanās no savas lomas var tikt attaisnota ar piespiedu vai ārkārtējiem apstākļiem.

Sieviete, kas izvairās no grūtniecības, laulības, mātes pienākumiem vai atturas no dabīgās tieksmes būt skaistai un maigai veselības stāvokļa dēļ, atsakās no sava pienākuma, apstākļu spiesta. Sieviete, kura izvairās no grūtniecības, laulības, mātes pienākumiem utt. bez redzamiem iemesliem, atsakās pildīt savu dabisko lomu, morālu apstākļu spiesta. Sieviete, kura izvairās no grūtniecības, laulības un mātes pienākumiem darba apstākļu dēļ, arī atkāpjas no savam dabiskajām funkcijām, apstākļu spiesta.

Tādējādi vīrieša vai sievietes nevēlēšanās pildīt savu dabīgo dzīves lomu var izpausties tikai nelabvēlīgos apstākļos, kas ir pretrunā ar brīvības likumu un apdraud cilvēku eksistenci. Tādēļ, lai novērstu materiālos apstākļus, kas traucē sievietei pildīt viņas dabīgo pienākumu un spiež viņu pildīt vīrieša darbu abu dzimumu vienlīdzības principa vārdā, ir nepieciešams apvērsums pasaules mērogā. Nav šaubu, ka šāds apvērsums, sevišķi rūpnieciski attīstītās valstīs, pašsaglabāšanās instinkta rezultātā ir neizbēgams. Tas notiks pat bez

tādu ārējas aģitācijas līdzekļu ietekmes, kāda ir “Zaļā Grāmata”.

**VISAS PATLABAN PASTĀVOŠĀS
SABIEDRĪBAS REDZ SIEVIETĒ TIKAI
PRECI. AUSTRUMI SKATĀS UZ VIŅU
KĀ UZ PIRKŠANAS UN PĀRDOŠANAS
OBJEKTU. RIETUMIATSAKĀS SASKATĪT
VIŅĀ SIEVIETI.**

Sekmēt to, lai sieviete veiktu vīrieša darbu, nozīmē apdraudēt viņas sievišķību, ar kuru daba viņu apveltījusi dzīvības turpināšanas vārdā. Vīrieša darbs nomāc sievietes dabīgo skaistumu, kas viņai ir dots galvenā uzdevuma veikšanai. Sieviete nav radīta sev nepiemērotam darbam. Analogisks piemērs: augu ziedkopas, kas eksistē tādēļ, lai tiktu apputekšņotas un briedētu sēklas. Ja iznīcina ziedu, augs zaudē spēju pildīt savu dzīves uzdevumu. Spilgto taureņu, putnu un citi dzīvnieku valsts pārstāvju mātišu krāsu daba ir radījusi lielā dzīves mērķa vārdā. Nodarbojoties ar vīrieša darbu, noliedzot savu dabīgo aicinājumu un būdama nevērīga pret savu skaistumu, sieviete pārvēršas “vīrietī”, atsakoties no savas sievišķības.

Tā kā vīrieša un sievietes orgānu fizioloģija ir atšķirīga, vīrieši un sievietes ir dažādas būtnes. Šīs fizioloģiskās atšķirības ir nosacījusi atšķirīgus temperamentus, psihi, nervu sistēmu un miesas uzbūvi. Sieviete ir emocionāla, pievilcīga, raudulīga, bailīga. Daba ir radījusi sievieti maigu un vārgu, kamēr vīrietis ir noteikta rakstura un raupjš.

Vīrieša un sievietes dabīgās atšķirības nedrīkst ignorēt un jaukt viņu lomas dzīvē – tas neatbilst civilizācijas tradīcijām, grauj cilvēku dzīves pamatus un ir daudzu sabiedriskās dzīves nelaimju cēlonis.

Mūsdienu industriālā sabiedrība ir piemērojusi sievieti vīrieša darba veikšanai. Tas kaitē viņas sievišķībai, viņas dzīves dabiskajam uzdevumam kļūt par māti, par skaistuma un miera avotu. Tā nav civilizēta, bet materializēta sabiedrība, kuras piemēra atdarināšana ir neprāts. Tā apdraud Cilvēces un Civilizācijas pastāvēšanu.

JAUTĀJUMA BŪTĪBA NAV, VAI SIEVIETEI IR VAI NAV JĀSTRĀDĀ. TĀDA NOSTĀDNE IR VULGĀRA UN ABSURDA, JO SABIEDRĪBAS PIENĀKUMS

IR NODROŠINĀT AR DARBU VISUS SAVUS DARBASPĒJĪGOS LOCEKĻUS, NEATKARĪGI NO TĀ, VAI TIE BŪTU VĪRIEŠI VAI SIEVIETES. TIKAI KATRAM IR JĀDARA VIŅAM PIEMĒROTŠ DARBS UN NEVIENU NEDRĪKST PIESPIEST VEIKT VIŅAM NEPIEMĒROTU DARBU.

LIKT BĒRNAM PILDĪT PIEAUGUŠO DARBU IR PATVAĻA UN VARDARBĪBA! TĀDA PATI VARDARBĪBA UN PATVAĻA IR LIKT SIEVIETEI VEIKT VĪRIEŠA DARBU!

Brīvam cilvēkam ir zināšanas un prasme, kas atbilst viņa dabai un dod viņam iespēju pildīt attiecīgu darbu. Patvaļīgas rīcības gadījumā cilvēku, kam ir zināšanas un prasme, kuras atbilst viņa dabīgajiem dotumiem, spiež darīt viņam nepiemērotu darbu. Ne vienmēr darbs, kuru var veikt vīrietis, ir pa spēkam sievietei. Bērna zināšanas un prasme atšķiras no pieauguša cilvēka zināšanām un prasmes.

Cilvēka tiesības vienādā pakāpē attiecas uz visiem – vīriešiem, sievietēm un bērniem. Taču viņa pienākumi nevar būt vienādi.

MINORITĀTES

MINORITĀTES

Kas ir minoritātes, kādas ir to tiesības un pienākumi? Kādus ceļus šīs problēmas atrisināšanai piedāvā Trešā Vispārējā teorija pārējo sabiedrības problēmu risinājumu ietvaros?

Pastāv divi minoritāšu veidi: minoritāte, kas ir saplūduši ar pamatnāciju un kļuvusi par tās sociālo daļu, un minoritāte, kurai nav savas nācijas. Pēdējā ir pastāvīgs sabiedrisks organisms un vēsturiski izveidojusies kopība, kura pievienošanās un likteņa kopības rezultātā ar laiku kļūs par nāciju.

Šīm minoritātēm, kā jau teikts, ir suverēnas sabiedriskas tiesības. Šo tiesību ierobežošana no jebkura vairākuma puses ir patvaļā. Sabiedriskā savdabība, kas piemīt šīm minoritātēm, nevar tikt ne dāvināta, ne atņemta. Šādas minoritātes politiskās un ekonomiskās problēmas var tikt atrisi-

nātas tikai tādas sabiedrības apstākļos, kuru pārvalda masas, kuru rokās ir vara, bagātība un ieroči. Raudzīties uz minoritāti tikai no politiskā un ekonomiskā viedokļa ir diktatoriski un netaisnīgi.

MELNIE

MELNIE

PASAULĒ VALDĪS MELNIE.

Melnās rases vergošana baltajiem bija verdzības vēstures pēdējais posms. Atmiņa par to saglabāsies melnā cilvēka apziņā līdz tam laikam, kamēr viņš pārlicināsies, ka ir pilnīgi atjaunojis savas tiesības.

Šis traģiskais vēstures fakts, tā izraisītās sāpes un melnās rases psiholoģiskā tieksme pašaplicināties un rehabilitēties ir tik spēcīgs psiholoģisks faktors, ka nevar ignorēt veselās rases tieksmi pēc revanša un kundzības. Bez tam jāņem vērā arī tāds sabiedriskā procesa vēsturiskais fakts kā dzeltenās rases kundzība, kas nāca no Āzijas, kā arī tai sekojošā baltās rases kundzība, kas kolonizēja veselus kontinentus.

Tagad tuvojas melnās rases kundzība.

Sociāli melnā rase patlaban ir stipri atpalikusi. Taču šī atpalcība veicina melnās rases skaitlisko pārsvaru, jo zemā dzīves

līmeņa dēļ melnie nelieto pretapaugļošanās līdzekļus. Bez tam sabiedrisko paražu atpalcības dēļ melnie nepazīst ierobežojumus laulības dzīvē, kas noved pie melno iedzīvotāju neierobežota skaitliska pieauguma. Tajā pašā laikā pārējās rases dzimstības regulēšanas un pastāvošās laulību likumdošanas rezultātā skaitliski samazinās. Tas ir arī balto iedzīvotāju pastāvīgās aizņemtības rezultāts, kamēr melnie ļaujas dīkam dzīvesveidam un mūžīgas brīvības atmosfērai.

IZGLĪTĪBA

IZGLĪTĪBA

Zināšanu apgūšana nav reglamentējams process un tas mācību grāmatās fiksētais materiāls, ko jaunatne ir spiesta studēt, sēžot mācību auditorijās. Šāda apmācības metode, kas pastāv visā pasaulē, ir pretrunā ar brīvību. Obligātā izglītība, ar kuru tā lepojas visas pasaules valstis, kas to uzspiedušas jaunatnei, ir brīvības un cilvēka dabīgo spēju apspiešana. Piespiedu metodes lietošana profesionālās orientācijas jautājumos ir brīvību nāvējošs diktāts, jo tas liedz cilvēkam brīvu izvēli, ierobežo viņa jaunradi un talanta izpausmes. Piespiest cilvēku studēt kādu no programmā paredzētajām disciplīnām ir diktāts. Uzspiest cilvēkam noteiktu priekšmetu mācīšanos ir diktāts.

Obligātā, ar programmu reglamentētā apmācība īstenībā ir varmācīga tumsonības uzspiešana masām. Visas valstis, kas

isteno apmācības procesu oficiāli noteiktos priekšmetu un disciplīnu ietvaros, varmācīgi izturas pret saviem pilsoņiem. Vispasaules kultūras revolūcijai ir jāagrauj vispārpieņemtās apmācības metodes un jāatbrīvo cilvēka saprāts no tendenciozām programmām, cilvēku gaumes, izpratnes un prāta ieviržu pakārtošanas.

Sacītais, kā dažam labam vulgarizētājam var likties, nebūt nenozīmē, ka ir jāslēdz mācību iestādes un jāliedz cilvēkiem iespēja mācīties. Tieši otrādi – teiktais nozīmē, ka sabiedrības pienākums ir nodrošināt saviem pilsoņiem jebkuru izglītību, turklāt ļaujot izvēlēties tādu izglītības veidu, kāds visvairāk atbilst katra cilvēka dabai. Tas savukārt prasa pietiekamu mācību iestāžu skaitu visās zināšanu jomās. To nepietiekamība ierobežo cilvēka brīvību, piespiežot viņu studēt pastāvošās disciplīnas pastāvošajās mācību iestādēs. Līdz ar to viņam tiek liegta dabīgās izvēles brīvība, jo daudzās zinātņu nozarēs mācību iestāžu vienkārši nav.

Sabiedrība, kas ir aizšķērsojusi ceļu uz zināšanām vai arī monopolizējusi

šīs tiesības, ir atpalikusi, tumsonīga un brīvībai naidīga sabiedrība. Tikpat atpalikusi, tumsonīga un brīvībai naidīga ir sabiedrība, kas ir monopolizējusi reliģiozās zināšanas, vai sabiedrība, kurā sagrozītā veidā tiek pasniegta sveša kultūra, reliģija un dzīves veids. Tas pats attiecināms uz sabiedrību, kas monopolizējusi materiālās zināšanas. Jebkuram cilvēkam ir tiesības uz zināšanām, un neviens nedrīkst viņam liegt šīs tiesības. Vienīgi viņš pats var atteikties no tām. Tumsonībai pienāks gals, kad katram cilvēkam būs pieejams ceļš uz objektīvas patiesības apgūšanu.

MŪZIKA UN MĀKSLA

MŪZIKA UN MĀKSLA

Cilvēki būs atpalikuši līdz tam laikam, kamēr nevarēs sazināties ar vienas valodas starpniecību. Līdz tam laikam, kamēr cilvēks nespēs īstenot šo it kā nerealizējamo sapni, katra tauta paudīs prieku un skumjas, labo un ļauno, skaisto un neglīto, mieru un ciešanas, nāvi un mūžību, mīlestību un naidu – īsāk sakot, visu jūtu, gaumju un noskaņu gammu savā valodā, kuru tā apgūst dabīgā ceļā. Vēl jo vairāk, pati cilvēka uzvedība tiks nosacīta ar emocionālās uztveres izsauktu reakciju, kuru rada valoda un tās nesēja – dvēsele.

Vienas valodas pieņemšana mūsu dienās nevar atrisināt šo problēmu. Tā tiks atrisināta vienīgi tad, kad valodu saplūšanas process pārdzīvos virkni stadiju, bet līdz tam paies ne vienas vien paaudzes dzīve. Ar laiku šīs paaudzes zaudēs mantošanas faktoru: vectēvu un

tēvu jūtu uztveri, gaumi un temperamentu. Ja senči ir runājuši dažādās valodās, bet viņu pēcnācēji runās vienā, kopīgā valodā, tas nenozīmē, ka vienā valodā runājošiem pēctečiem ir vienāda gaumes un jūtu uztvere. Vienota estētiska attieksme var rasties tikai pēc tam, kad jaunā valoda radīs ģenētisku gaumes un jūtu uztveres mantošanas faktoru no paaudzes uz paaudzi.

Ja viena daļa cilvēku sēru gadījumā valkā baltu apģērbu, bet otra tērpijas melnā, tad arī emocionālā krāsu uztvere katrai cilvēku grupai būs atšķirīga: vienai negatīvās emocijas būs saistītas ar baltu, bet otrai – ar melnu krāsu. Emocionālā reakcija pavisam konkrēti iedarbojas uz organismu, turklāt šī iedarbība tiek mantota: pēcnācēju paaudzes instinktīvi nemīlēs melno vai, otrādi, balto krāsu. Tādēļ katra tauta var pilnībā uztvert tikai savu mākslu un nacionālo kultūras mantojumu pat tādā gadījumā, ja tautām ir dažāds kultūras mantojums, bet mūsdienās tās runā vienā valodā. Šis atšķirības, kaut arī vārgi, bet izpaužas pat vienas tautas vidē.

Apgūt vienu kopīgu valodu nav grūti, tāpat kā nav grūti, zinot citu tautu valodas, iemācīties saprast to mākslu.

Grūti, pat neiespējami, ir emocionāli pilnīgi integrēties uz svešas valodas pamata. Šī problēma pastāvēs, kamēr neiz-
zudīs mantošanas faktora iedarbība uz vienā valodā runājošiem cilvēkiem.

Cilvēce atradīsies visīstākajā atpalicības stadijā līdz tam laikam, kamēr nesāks runāt vienā kopīgā, turklāt nevis iemācītā, bet no vecākiem mantotā valodā.

Šī mērķa sasniegšana cilvēces pastāvīgās attīstības apstākļos ir tikai laika jautājums.

**JĀŠANA, CITI SPORTA
VEIDI UN IZRĀDES**

JĀŠANA, CITI SPORTA VEIDI UN IZRĀDES

Sports var būt individuāls kā lūgšana, kuru cilvēks lasa vienatnē, dažkārt pat aizslēgtā istabā, vai arī kolektīvs, kad sporta spēles notiek lielos stadionos zem klajas debess, ko var salīdzināt ar lūgšanu, kas notiek baznīcā. Pirmajā gadījumā sports ir individuāla nodarbība, bet otrajā – masveida, jo ar to nodarbojas visa tauta, neuzticot šo nodarbību nevienam citam. Būtu savādi, ja cilvēki ietu uz baznīcu nevis lūgt Dievu, bet paskatīties, kā to dara citi. Tikpat savādi izskatās tas, ka ļaužu bari iet uz stadionu, nevis lai piedalītos sporta spēlēs, bet gan lai noskatītos kāda sportista vai sportistu grupas uzstāšanos.

Sports līdzinās lūgšanai, ēdienam, apkurei, svaigam gaisam. Cilvēki taču neiet uz restorānu, lai paskatītos, kā ēd

citi. Absurdi būtu iedomāties cilvēku, kurš lūgtu kādu citu pasildīties pie uguns vai atvēsināties pie ventilatora savā vietā. Tikpat absurdi ir tas, ka sabiedrība atļauj vienam cilvēkam vai cilvēku grupai monopolizēt sportu, norobežojot no tā sabiedrību, kas sedz visus ar to saistītos izdevumus. No demokrātijas viedokļa tas ir tikpat nepieļaujami kā tas, ka tauta atļauj vienam cilvēkam vai cilvēku grupai – partijai, šķirai, klanam vai parlamentam – tautas vārdā izlemt tās likteni vai noteikt tās prasības.

Individuālais sports ir cilvēka personīga lieta. Viņš nodarbojas ar sportu pēc paša iniciatīvas un pats sedz ar to saistītos izdevumus. Masu sports pieder pie cilvēku sociālajām vajadzībām, tāpēc kā no sporta, tā no demokrātijas viedokļa neviens nevar uzticēt kādam citam to garīgo un fizisko gandarījumu, kādu cilvēks izjūt, nodarbojoties ar sportu. No demokrātijas viedokļa ne atsevišķai personai, ne cilvēku grupai nav tiesību monopolizēt sportu, varu, bagātību, ieročus, norobežojot no tā pārējos.

Mūsdienu tradicionālā sporta pamats visās valstīs ir sporta klubi, kuru rīcībā ir visas iespējas un līdzekļi sporta nodarbību nodrošināšanai. Šīs organizācijas ir tādi paši sociāli monopolistiski institūti kā politiskās diktatūras institūti, kas monopolizē sabiedrībai atņemtās bagātības, kā militārie institūti, kas ir monopolizējuši tautai atņemtus ieročus. Līdzīgi tam, kā masu laikmets sagrauj bagātību, varu un ieročus monopolizējušos institūtus, tam jāsgrauj arī sociālo aktivitāti – jāšanas sportu un citu sporta veidu nodarbības – monopolizējušie institūti. Kad ļaužu masas sastājas garās rindās, lai atbalstītu kandidātu, kurš viņu vietā izlems viņu likteni vai – iedomāsimies pavisam neiespējamo – pārstāvēs viņu pašcieņu, suverenitāti un tml., tad tādām gribasspēku un pašcieņu zaudējušām masām atliek vienīgi noskatīties no malas, kā kāds darbojas tur, kur it kā viņiem pašiem vajadzētu darboties. Līdzīgi tas notiek ar cilvēkiem, kuri nedarbojas ar sportu paši sava prieka pēc, jo nav spējīgi darīt to nemācēšanas dēļ vai arī sporta nodarbības

monopolizējušo institūtu piekrāpti. Šīs organizācijas cenšas izklaidēt viņus un notrulināt viņu apziņu, atstājot viņiem vienīgi iespēju aplaudēt un priecāties par citu panākumiem. Kad vara pieder masām, sports kļūst masveidīgs. Kad bagātības un ieroči pieder masām, sports kā viens no sociālās aktivitātes veidiem arī pieder masām.

Kolektīvais sports ir masveida sporta nodarbības. Ņemot vērā labumu, ko dod sports kā veselības un izklaidēšanās avots, uz sporta nodarbībām ir tiesības visai tautai. Nav saprātīgi pārvērst sportu par viena cilvēka vai cilvēku grupas prioritāti, atļaut viņiem vien izmantot sporta fiziski un morāli atveseļojošo ietekmi uz cilvēku, sevišķi gadījumā, kad masas nodrošina viņus ar visu nepieciešamo un sedz visus ar to saistītos izdevumus.

Tūkstošiem aplaudējošo skatītāju, kuri piepilda stadionu tribīnes, ir tūkstošiem piemānītu cilvēku, kas, paši nespējami nodarboties ar sportu, dīki sēž tribīnēs un aplaudē iniciatīvu pārtvērušam čempionam, kurš ir atbīdījis

viņus malā un monopolizējis sporta nodarbības, izmantojot masu sniegtās iespējas. Stadionu tribīnes pastāv vienīgi tāpēc, ka masām ir liegta iespēja nokļūt stadionos un sporta laukumos, un nodarboties ar sportu. Stadionu tribīnes kļūs tukšas un izzudīs vienīgi tad, kad masas sapratīs, ka sports ir viens no sociālās aktivitātes veidiem, pieplūdinās sporta arēnas un iesaistīsies nodarbībās kā dalībnieki. Par skatītājiem var būt vienīgi uz sporta nodarbībām nespējīga minoritāte.

Stadionu tribīnes izzudīs, kad tajās nebūs kam sēdēt.

Teātru un koncertu zāles ir piepildītas ar nenopietniem cilvēkiem, kas nespēj spēlēt savu lomu dzīvē, ar tiem, kuri nesaprot vēsturisko notikumu jēgu un neiztēlojas nākotni. Šie dīkdieņi apmeklē teātru un koncertu zāles, lai noskatītos, kā rit dzīve, un pamācītos, līdzīgi tam, kā to dara skolēni pārpildītajās klasēs.

Dzīves radītājiem nepiedien vērot, kā aktieri uz skatuves tēlo dzīvi. Tāpat kā jātniekiem sacīkšu laikā nepiedien sēdēt

tribīnēs. Ja katram būtu zirgs, nepaliktu sacīkšu novērotāju. Tribīnēs sēd tie, kas paši neprot nodarboties ar šo sporta veidu.

Nomadu tautas nepazīst teātri un izrādes, jo viņu dzīve ir augstākajā pakāpē skarba un darba pilna. Viņi uztver dzīvi nopietni un smejas par daždažādām dzīves imitācijām. Šie ļaudis nav sporta sacīkšu skatītāji, viņi masveidā piedalās tajās, jo izjūt stihisku nepieciešamību un prieku būt par šādu pasākumu dalībniekiem.

Bokss un citi cīņas veidi liecina par to, ka cilvēce vēl pilnīgi nav atbrīvojusies no barbarisma paliekām. Bet, kad civilizācijas līmenis kļūs augstāks, tas neizbēgami notiks. Savā laikā pistoļu divkaujas un vēl pirms tam cilvēku upurēšana bija ikdienišķas parādības, bet tagad, pēc simtiem gadu, šādu barbarisma izpausmju vairs nav. Šodien cilvēki ar mulsu smīnu domā par to, ka viņu senči ir nodarbojušies ar tādām lietām. Pēc gadu desmitiem vai simtiem tas pats notiks arī ar boksu un citiem cīņas veidiem. Tomēr jau tagad izglītotākie un inteligentākie cilvēki

atturas no šādiem barbariskiem sporta veidiem, nevēloties būt ne par šādu izrāžu dalībniekiem, ne skatītājiem.

اللغة الليتوانية

Lielā Sociālistiskā Tautas Arābu Lībijas Džamahīrija bija vieta, kur vairāk kā 40 gadus mēģināja iedzīvināt “Zaļajā grāmatā” piedāvātās Trešās Vispasaules Teorijas idejas.

Doma izdot “Zaļo grāmatu” latviešu valodā radās pēc NATO spēku atbalstītā iebrukuma Lībijā, tās ekonomikas un infrastruktūru sagraušanas un ziņām par Muammara Kadafi nogalināšanu.

Šī grāmata ir sagatavota un izdota, izmantojot Vispasaules Zaļās Grāmatas Izpētes Centra izdevumu.

Muammārs Kadafi **ZALĀ GRĀMATA**

Izdevēji: I. Prūsis, A. Ozols, I. Verners

Nodota salikšanai 08.11.2011. Salikta Talsu Tipogrāfijas dizaina centrā Skolas ielā 3, Rīgā, LV-1010. Iespiesta Talsu Tipogrāfijā, Jaunā iela 17, Talsi, Latvija, LV-3201.

Papīrs 100g/m² UPM Fine. Formāts B6 (118 x 169 mm), 144 lpp. Mīkstais sējums, glancētais lamināts.